Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΖ' ΤΟΜΟΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΡΙΘΜ 376

ΜΑΪΟΣ 1951

Ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν ἐν Κορέᾳ

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ Α Ω ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τί Γράφει διὰ τὸ Δεκαδολλάριον ὁ Κοινοτικὸς Τύπος

«...'Από ὅσα μέχρι τοῦδε παρετηρήσαμεν, φαίνεται ὅτι οἱ ὁμογενεῖς ἀντελήφθησαν καλῶς τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ 10η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις ἐψήφισεν ὁμοφώνως τὸν θεσμὸν τοῦ Δεκαδολλαρίου. Καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὅλος ὁ 'Ελληνισμός, διότι χωρὶς ἕνα τέτοιο, τολμηρὸν ἔστω, μέτρον δὲν θὰ εἶναι ποτὲ δυνατὸν ἡ 'Εκκλησία μας νὰ σταθῇ εἰς τὸ ἐπίπεδον ὅπου ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὴν βλέπουμε». Αἰδ. Λεωνίδας Κόντος, Δελτίον τῆς Κοινότητος Ταξιαρχῶν, STAMFORD, CONN. (Φεβρουάριος 1951).

«...Λαμβάνομεν καθημερινῶς συνδρομὰς μελῶν τῆς Κοινότητος εἰς τὰς ὁποίας ἐσωκλείουν καὶ τὰ ὑπὸ τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς μας κανονισθέντα νὰ καταβάλλωνται κατ' ἔτος 10 δολλάρια ὑπὲρ τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν της. Λαμβάνομεν ἐπίσης ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἐξαίρουν τὴν σοβαρότητα τοῦ Δεκαδολλαρίου, διότι διαβλέπουν ὅτι διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου θὰ ἐφαρμοσθοῦν ὅλα τὰ προγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐχάραξεν ἡ 'Ιερὰ 'Αρχιεπισκοπὴ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ὁμογενείας καὶ τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας.... 'Εν συγκρίσει μὲ τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα οἱ Χριστιανοὶ ἄλλων δογμάτων εἰσφέρουν ὑπὲρ τῆς 'Εκκλησίας των καὶ ἐν συγκρίσει μὲ τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς διαθέτομεν διὰ τὰς ἀτομικάς μας διασκεδάσεις, τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι εὐτελὲς καὶ γελοῖον». 'Αρχιμ. Χ. Τραχαδίας, Δελτίον 'Ελληνικῆς Κοινότητος ἐν PITTSBURGH, PA. (Φεβρουαρίου 1951)

«... 'Η ἰδέα τῆς υἱοθετήσεως τοῦ Δεκαδολλαρίου δὲν εἶναι, ὡς ἀρχικῶς μερικοὶ ἐκ τῶν ὁμογενῶν μας ὑπέθεσαν, κάτι τὸ βεβιασμένον. Εἶναι ἀποτέλεσμα βασανιστικῆς μελέτης ὁλοκλήρου τοῦ 'Εκκλησιαστικοῦ μας ζητήματος καὶ ἡ ἐπιτυχία της, ἡ ὁποία ἐπαφίεται εἰς τὰ φιλόθρησκα καὶ ὑπερήφανα αἰσθήματα τῶν ὁμογενῶν μας, θὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων μας τὴν κανονικὴν πορείαν καὶ τὴν ἐλλείπουσαν τώρα διαφώτισιν καὶ γενικῶς τὴν ἐξύψωσιν τῆς 'Εκκλησίας μας καὶ τὴν τοποθέτησίν της πλησίον τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, τῶν εὑρισκομένων εἰς τὸν θρόνον τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ 'Αμερικανικοῦ λαοῦ».—«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» τῆς Κοινότητος RICHMOND, VA., Φεβρουάριος 1951.

«... Πρὸ καιροῦ ἐψηφίσθη εἰς τὸ ἐν Σαίντ Λούης Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον νὰ καταβάλλεται δεκαδολλάριον ὡς ἱερὰ ὀφειλὴ ἀπὸ ἕνα ἕκαστον μέλος τῆς Κοινότητος πρὸς τὴν 'Αρχιεπισκοπήν. "Οχι διὰ νὰ αὐξηθῇ ὁ μισθὸς τῶν 'Επισκόπων, ὄχι διὰ πολυτελεῖς καὶ πολυεξόδους παραστάσεις, ἀλλὰ διὰ νὰ διατηρηθοῦν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς γλώσσης καὶ τῆς φυλῆς μας, διὰ νὰ γίνουν τὰ ἱδρύματά μας ἱκανὰ καὶ ἀντάξια τῆς ἀποστολῆς των». — «Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ», τῆς Κοινότητος SAVANNAH, GA., Μάρτιος, 1951.

«... 'Ο "Ελλην μετανάστης ἐπειθάρχησε σὲ κάθε ἐθνικὴ ἀνάγκη καὶ ἐβοήθησε μ' ὅλη του τὴν δύναμι τὴν πατρίδα σὲ δύσκολες ἐθνικὲς στιγμές. Αὐτὸ κανεὶς καὶ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ ἀρνηθῇ. "Οποιος τὸ ἀρνηθῇ εἶναι κακόπιστος. Καὶ τώρα πιστεύω ἀπόλυτα ὅτι θὰ κάμῃ τὸ καθῆκόν του. Καθῆκον, ποὺ ὁ ἴδιος τὸ αἰσθάνεται βαθειὰ καὶ τὸ ζῇ ἔντονα, γιατὶ θέλει νὰ ζήσῃ ἡ ὁμογένεια καὶ νὰ ζήσῃ μάλιστα ἀξιοπρεπῶς. Τὸ Δεκαδολλάριο, ποὺ καθιέρωσε ἡ Δεκάτη Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις, εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τοῦ μεγάλου οἰκοδομήματος τῆς ἐθνικῆς μας ἐπιβιώσεως στὴ φιλόξενη τούτη χώρα». Περιοδικὸν «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ», τῆς Κοινότητος 'Αγίου Σπυρίδωνος, Νέας 'Υόρκης, Μάρτιος, 1951.

"... Expansion of the existing institutions of our church in America and their efficient operation requires a great deal of money. One of the reasons our church has not progressed as much as it should have is its woeful lack of funds. The zeal and the enthusiasm are there. But the Archdiocese needs money in order to carry out the progressive program adopted by the St. Louis Conference." — *Community News*, Savannah, Ga., February, 1951.

"... Only by adapting and supporting the financial step taken by the Convention can we look to a better future for our church and national entity in this country. The Greek Orthodox Church and the Greek national element have evolved and progressed by leaps and bounds and continue to progress steadily. New needs and new obligations arise every day, which can be neither overlooked nor ignored or brushed aside. All these needs should be confronted boldly and squarely in the face. Confronting this situation, as almost every situation, means some kind of sacrifice. The sacrifice which we are invited to sustain this time is financial. Ten dollars for every family is not a great sacrifice, if we really love our church, cherish our ideals and wish to keep abreast with the churches of the other national groups in this country." — *Evangelismos*, Baltimore, Md., February, 1951.

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVII. No. 376.—MAY 1951.
Established 1934
A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.
Published monthly by
The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor
at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
"Reentered as second class matter November 30, 1950, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879."
SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year $3.00. — For two years $5.00.
Other countries $3.50 per year.
25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. 10 East 79th Street. New York 21. N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΖ'. Ἀριθ. 376 ΜΑΪΟΣ 1951

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. ΜΙΧΑΗΛ

Πλείστας ὡραίας καὶ ἀληθῶς ἁγίας πρωτοβουλίας ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ κραταιὰ καὶ εὐλογημένη αὕτη χώρα. Μία δὲ ἐξ αὐτῶν, ὄχι ἀσήμαντος, εἶναι καὶ ἐκείνη, ποὺ καθώρισε μίαν ἡμέραν πρὸς τιμὴν τῆς μητέρας. Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἀνεύρῃ κανεὶς τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ χώρα αὕτη ἠθέλησε κατὰ τοιοῦτον τρόπον νὰ τιμήσῃ τὴν μητέρα. Οἱ εὐσεβεῖς καὶ πράγματι μεγάλοι ἄνδρες, ποὺ ἔθεσαν τὰς βάσεις καὶ τὰ θεμέλια τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ της, εἶχον συναίσθησιν βαθεῖαν, ὅτι τὴν προσωπικότητα, τὸν χαρακτῆρά των, τὰ ὤφειλον εἰς τὰς μητέρας των. Ἂς εἶναι τὰ ὀνόματα αὐτῶν εὐλογημένα καὶ ἡ μνήμη των αἰωνία, διότι μὲ τὴν ἐπιτυχῆ καὶ εὐγενῆ πρωτοβουλίαν των δίδουν εἰς ὅλους μας τὴν εὐκαιρίαν μίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους νὰ σκεφθῶμεν μὲ εὐλάβειαν καὶ νὰ ἐνθυμηθῶμεν μὲ συγκίνησιν τί ὀφείλει ἕκαστος ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν μητέρα του.

Δὲν ἀποτελεῖ ὑπερβολὴν καμμίαν, ἂν εὐθὺς ἀμέσως εἴπωμεν ὅτι τὸ πᾶν ὀφείλομεν εἰς τὰς μητέρας. Τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχή μας, αἱ ἱκανότητες καὶ αἱ ἀρεταί μας, κατὰ μέγα μέρος, εἶναι δῶρα τῶν μητέρων μας. Ἐπὶ ἐννέα μῆνας μᾶς κυοφοροῦν μέσα εἰς τὰ ἄδυτα τῶν σπλάγχνων των. Καὶ κατὰ τὸ ἱερὸν αὐτὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον, μὲ τὴν θείαν παντοδυναμίαν, σχηματιζόμεθα εἰς ὄντα ἀνθρώπινα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ, τρεφόμεθα, ἀναπνέομεν, αὐξανόμεθα, σχηματιζόμεθα εἰς προσωπικότητας χάρις εἰς τὰς μητέρας μας. Οἱαδήποτε μητέρα, κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἔχει βαθυτάτην συναίσθησιν τῆς ἱερᾶς δημιουργίας, τὴν ὁποίαν ἐπιτελεῖ μὲ τὴν ἁγίαν συνεργασίαν τοῦ πανσόφου κοινοῦ Δημιουργοῦ μας. Οἱαδήποτε μητέρα, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ ἐννεαμήνου χρόνου, κατέχεται ἀπὸ εὐλαβῆ κατάνυξιν καὶ συγκίνησιν μόλις συγκρατουμένην διὰ τὸν πολύτιμον θησαυρόν, ποὺ φέρει εἰς τὰ τρίσβαθα τῆς ὑπάρξεώς της. Ὅλα αὐτὰ τὰ συναισθήματα ἀσκοῦν βαθυτάτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθῇ. Ὅλα αὐτὰ ἔχουν, φυσικά, τὴν ἐφαρμογήν τους, προκειμένου περὶ κάθε ἰσορροπημένης καὶ ὁμαλῆς μητέρας, ὅπως τὴν θέλουν καὶ ὅπως τὴν γνωρίζουν αἱ αἰωνόβιοι θρησκευτικοφυλετικαὶ καὶ οἰκογενειακαί μας παραδόσεις.

Ἔρχεται ἔπειτα ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον. Καὶ πρώτη καὶ μόνη ἡ μητέρα βυθίζεται κυριολεκτικῶς μέσα εἰς τὴν ἀνέκφραστον καὶ ἀνερμήνευτον χαρὰν τοῦ ὄντως θεσπεσίου τούτου γεγονότος. Χαίρει ὁ πατήρ, χαίρουν ὅλοι οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ συγγενεῖς, διότι ἦλθεν ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον. Ἡ μητρικὴ ὅμως καρδία εἶναι ἡ συνισταμένη ὅλης τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγαλλιάσεως, ποὺ σκορπίζεται εἰς τὸ οἰκογενειακὸν καὶ συγγενικὸν περιβάλλον, διὰ τὴν γέννησιν ἑνὸς ἀνθρώπου!

Ἀκολουθεῖ, ἐν συνεχείᾳ, ἡ ζωή μας. Ἡ μόνη προστάτις, βοηθὸς καὶ σύντροφός μας εἰς ὅλα γενικῶς, εἶναι ἡ γλυκεῖα καὶ φιλόστοργος μητέρα μας. Μᾶς τρέφει μὲ τὸ γάλα της. Μὲ τὰς ἰδικάς της χεῖρας λαμβάνομεν τὰς πρώτας τροφάς, μὲ τὰς ὁποίας θὰ τραφῇ, θὰ τονωθῇ καὶ θὰ ἀναπτυχθῇ ὁ σωματικός μας ὀργανισμός.

Δὲν εἶναι, ὅμως, μόνον ἡ ὑλικὴ τροφή, περὶ τῆς ὁποίας θὰ μεριμνήσῃ ὁ ἔμψυχος καὶ ἅγιος βράχος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπεσπάσθημεν ἡμεῖς τὰ ἔμψυχα καὶ λογικὰ λιθάρια. Μαζὺ μὲ τὸ γάλα της καὶ τὰς πρώτας εὐπέπτους τροφάς, ἀρχίζει νὰ μᾶς ποτίζῃ καὶ τρέφῃ μὲ τὸ μάννα τῶν ἀρετῶν της καὶ τῶν καλῶν συνηθειῶν. Ἡ ἰδία, πιθανόν, δὲν εὑρίσκεται εἰς τὸ ὕψος τῆς μητρικῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς. Ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ μὴ ἔχῃ ἡ ἰδία συνείδησιν τῆς μητρικῆς της ἀναξιότητος. Οἱαδήποτε, ὅμως, μητέρα μόνον ἀρετάς, ποὺ ἴσως δὲν ἀπέκτησεν αὐτή, καὶ μόνον συνηθείας καλάς, ἐπαινετάς, μὲ τὰς ὁποίας ἐνδέχεται νὰ μὴ στολίζεται ἡ ἰδία, προσπαθεῖ καὶ θέλει νὰ διδάξῃ καὶ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸ σπλάγχνον της.

Καὶ μᾶς παρακολουθεῖ ἡ μητέρα καθ' ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὴν σταδιοδρομίαν μας. Χαίρει δι' ὅ,τι χαίρομεν ἡμεῖς καὶ λυπεῖται δι' ὅ,τι καὶ ἡμεῖς λυπούμεθα. Ἑκάστη ἐπιτυχία μας εἶναι

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Εὐλαβέστατοι Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι, Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μαΐου 8, 1951

Τὴν προσεχῆ Κυριακήν, 13ην Μαΐου, ἐ. ἔ., ἑορτάζομεν ὡς γνωστόν, τὴν τόσον ὡραίαν ἑορτὴν τῆς Μητέρας. Ἐφέτος μαζὶ μὲ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν θὰ συνδυάσωμεν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Harry Truman, καὶ τὴν ἑορτὴν τῶν ἐνόπλων Ἀμερικανικῶν δυνάμεων.

Παραγγέλλομεν ὅπως μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἀναπεμφθῇ εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰδικὴ προσευχὴ καὶ ὑπὲρ τῶν Μητέρων τῆς Μεγάλης καὶ εὐλογημένης ταύτης Χώρας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ἐνισχύσεως καὶ κατευοδώσεως τοῦ κατὰ ξηράν, ἀέρα καὶ θάλασσαν ἡρωϊκῶς καὶ ἐνδόξως ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας ἀγωνιζομένου Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ.

Ἂς προσκαλέσουν οἱ εὐλαβέστατοι Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι ἅπαντας τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, ὅπως ἐν μιᾷ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ ἑνώσουν ἅπαντες τὰς προσευχάς των πρὸς τὸν κοινὸν Ἐπουράνιον Πατέρα πάντων ἡμῶν, ἵνα Οὗτος καθοδηγῇ, φωτίζῃ καὶ σοφίζῃ τὸν Πρόεδρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἅπαντας τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ, καὶ δὴ τοὺς διευθύνοντας τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τῆς Χώρας ταύτης, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἅπαντες συνεργαζόμενοι, ἐξασφαλίσουν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς Χώρας ταύτης καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐλευθερίαν παντὸς τοῦ Κόσμου, τοῦ στηριζομένου σήμερον εἰς τὰς κραταιὰς δυνάμεις, Στρατιωτικὰς καὶ οἰκονομικάς, τῆς Χώρας ταύτης.

Ταῦτα ἀνακοινούμενοι ὑμῖν, διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς ἀγάπης

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

καὶ ἐπιτυχία ἰδική της· ὅπως καὶ ἑκάστη ἀποτυχία μας εἶναι ἐξ ἴσου καὶ ἰδική της ἀποτυχία. Αἱ ἀπογοητεύσεις μας εὑρίσκουν τὴν ἀπήχησίν τους, πρὸ παντός, εἰς τὰς καρδίας τῶν μητέρων μας. Τὰ βάσανά μας καὶ οἱ πόνοι μας εἶναι ἰδικά των, καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερον ἰδικά των, παρὰ ἡ εὐεξία καὶ ἡ εὐημερία μας. Διότι εἰς τοὺς πόνους καὶ τὰς λύπας μας ἐκδηλώνεται ἡ μητρικὴ στοργὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον εἰς ὅλον αὐτῶν τὸ μεγαλεῖον. Καὶ μὲ πόσην συγκατάβασιν καὶ ἐπιείκειαν μᾶς κρίνει καὶ μᾶς βαθμομετρεῖ ἡ ἀπεριόριστος ἀγάπη καὶ στοργὴ τῆς μητέρας.

Ἡ ἑορτὴ τῆς μητέρας εἶναι ἑορτὴ ὅλων τῶν μητέρων. Ὅλαι αἱ μητέρες πρέπει νὰ τιμῶνται. Ὅλαι αἱ μητέρες αἱ ἰσορροπημέναι. Ἀναμφιβόλως ὅμως ἄξιαι τιμῶν, ἐγκωμίων καὶ ἐπαίνων, ὅλως ἰδιαιτέρως, εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι αἱ συνειδηταὶ χριστιαναὶ μητέρες. Μίαν Ἀνθούσαν ἢ Ἐμμέλειαν ἢ Νόναν ἢ Μόνικαν καὶ ὅλας τὰς μητέρας ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν αἰώνων, ποὺ ἐμιμήθησαν ἐκείνας, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ ὁ κάθε ὁμαλός, ὁ κάθε ἐχέφρων ἄνθρωπος νὰ τὰς τιμήσῃ καὶ τὰς σεβασθῇ πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἐκείνας, ποὺ μὲ ἐπιπολαιότητα ἔφερον τὸν ὡραιότερον καὶ ἱερὸν τίτλον τῆς μητέρας. Διότι αὐταὶ ἔδωσαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τοὺς μεγάλους κατὰ τὰς ψυχικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς καρδίας ἄνδρας· τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, ποὺ εὐηργέτησαν τοὺς ὁμοίους των εἰς οἱονδήποτε τομέα τῆς ζωῆς ἐπεδόθησαν, εἰργάσθησαν, προέκοψαν, ἐπέτυχον.

Ὑπεράνω ὅμως ὅλων τῶν μητέρων ἵσταται καὶ πυργοῦται ἡ μητέρα ὅλων τῶν μητέρων καὶ ὅλων τῶν Χριστιανῶν, ἡ ὑπεραγία Μήτηρ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν ἐμιμήθησαν αἱ καλαὶ καὶ ἅγιαι μητέρες, τὰς ὁποίας προανεφέραμεν. Αὐτὴν πρέπει νὰ μιμοῦνται ὅλαι αἱ χριστιαναὶ μητέρες, τὴν Παναγίαν Μητέρα. Τὴν καθαρότητά της, τὴν ταπείνωσίν της, τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην της. Αὐτὸ ἂς εἶναι τὸ ἰδεῶδες τῆς μιμήσεως ὅλων τῶν μητέρων. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι. Μόνον τότε, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς μητέρας, καὶ τὰ τέκνα των καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ ἔχουν ἀφορμὰς νὰ εἶναι πρὸς αὐτὰς βαθύτατα εὐγνώμονες.

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ἀρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΠΑΝΤΕΛΑΚΟΥ

Ἐλέχθη, ὅτι εἶναι πολὺ σπουδαιότερον διὰ τὸ ἄτομον νὰ γνωρίζῃ τὸν προορισμόν τῆς ζωῆς του, παρὰ νὰ γνωρίζῃ ὅλον τὸν μηχανισμὸν τοῦ σύμπαντος. Καὶ πράγματι, διότι μόνον ἔτσι καὶ ἡ ζωὴ ἀποκτᾷ ἔννοιαν καὶ σκοπὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκει ἀσφάλειαν καὶ ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ χαράν.

Διὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐλάβομεν τὴν χάριν τῆς υἱοθεσίας, τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομαζώμεθα τέκνα Θεοῦ. Διὰ τοῦτο καλοῦμεν τὸν Θεὸν πατέρα μας. Προορισμός μας, λοιπόν, εἶναι νὰ τελειοποιηθῶμεν κατὰ τὴν ἁγιότητα, νὰ ἀποδείξωμεν διὰ τῆς καλῆς καὶ ἐναρέτου ζωῆς μας ὅτι εἴμεθα ἄξιοι τῆς θείας ταύτης εὐεργεσίας. Νὰ φανῶμεν δηλαδή, ὅτι εἴμεθα τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον κατὰ χάριν, ἀλλὰ καὶ κατ' οὐσίαν καὶ ἐνέργειαν. Συμβαίνει καὶ μὲ ἡμᾶς αὐτὸ ποὺ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς μαθητάς. Ἕνας νέος γίνεται δεκτὸς εἰς τὸ σχολεῖον. Πρέπει ὅμως νὰ κουρασθῇ, διὰ νὰ οἰκειοποιηθῇ τὴν μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν προσφέρει τὸ σχολεῖον, καὶ τότε μόνον θὰ ἐπιβραβευθῇ διὰ τοῦ διπλώματος. Διαφορετικά, τίποτε δὲν τὸν ὠφελεῖ τὸ προνόμιον τῆς ἐγγραφῆς. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ἐλάβομεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἀνεκτίμητον προνόμιον τῆς υἱοθεσίας, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀσκήσωμεν τὴν κατὰ Χριστὸν ζωήν, διὰ νὰ φανῶμεν ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀναστροφήν μας, ὅτι ὄντως εἴμεθα τέκνα Θεοῦ.

Ἡ τελειοποίησίς μας ὅμως εἰς τὴν υἱοθεσίαν, δὲν ἐπαφίεται εἰς τὸ ἰδικόν μας προσωπικὸν κριτήριον. Ὁ καθείς, κατὰ τὴν κρίσιν του, εὑρίσκεται πολὺ ὑψηλότερον παρ' ὅσον πράγματι εἶναι. Ἰδίως, ὅταν τοῦ λείπει τὸ πνεῦμα τῆς μετριοφροσύνης, νομίζει ὅτι ὑπερέχει ὅλων τῶν ἄλλων. Τοῦτο εἶναι συνηθέστατον φαινόμενον. Τὸ συναντῶμεν καὶ εἰς τοὺς καλλιτέχνας, καὶ εἰς τοὺς ἐπιστήμονας καὶ εἰς τοὺς ἐργάτας. Καθένας θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του φαινόμενον τελειότητος, ἐνῷ, εἰς τὴν συνείδησιν τῆς κοινωνίας ἠμπορεῖ νὰ στέκεται πολὺ χαμηλά.

Ἐδῶ ἀκριβῶς προδίδομεν τὸν χαρακτῆρά μας, μετροῦντες τὴν ἀξίαν μας εἴτε μὲ τὸ ἰδικόν μας κριτήριον εἴτε, ὅπως πρέπει, μὲ τὸν ὑ π ο γ ρ α μ μ ὸ ν, τὸν ὁποῖον μᾶς ἔδωσεν ὁ Χριστός. Ἀλλ' ἂς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὁ μαθητὴς ἀξιοῦται τοῦ διπλώματος, ὄχι κατὰ τὴν ἰδικήν του ἀπόφασιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ σχολείου. Καὶ δὲν ἰσχύει τοῦτο μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Σχολείου. Παντοῦ εἰς τὴν ζωήν μας ἀναγνωρίζομεν αὐθεντίας καὶ συμμορφούμεθα πρὸς τὴν κρίσιν τους, εἰς τὸν στρατόν, εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγάς. Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι, ὅτι διὰ τὰ ζητήματα πίστεως καὶ χριστιανικῆς ζωῆς, δὲν ἀναγνωρίζομεν συνήθως τὴν μόνην αὐθεντίαν, τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἀρκούμεθα πολλάκις εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἰδίας ἡμῶν κρίσεως.

Ἡ θρησκεία δὲν ζητεῖ τίποτε τὸ περισσότερον, τίποτε τὸ διαφορετικὸν ἀπὸ τὰς λοιπὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας, ἀπὸ τὴν λοιπήν μας τακτικήν. Διὰ κάθε μας ὑπόθεσιν καταφεύγομεν εἰς τὸ εἰδικὸν πρόσωπον, εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχήν. Καταφεύγομεν εἰς τὸν ἰατρόν, ὅταν ἀσθενήσωμεν, καὶ εἰς τὸ δικαστήριον, ὅταν ἐπιζητῶμεν τὴν προστασίαν τοῦ νόμου. Διατὶ νὰ μὴ καταφεύγωμεν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν μόνην δυναμένην νὰ μᾶς προσφέρῃ τὸν φωτισμόν, τὸν ἁγιασμόν, τὴν ἀπολύτρωσιν, προκειμένου διὰ τὰς θρησκευτικάς μας ἀνάγκας;

* * *

Ὅπως ἀναδύεται ἕνα ξύλον ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ νεροῦ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ἀναδυθῶμεν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἠθικῆς μας ἀτελείας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἠθικῆς τελειότητος, τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν. Διὰ δὲ τῆς ἀτομικῆς τελειότητος θὰ ἐπέλθῃ καὶ ἡ κοινωνικὴ τελειότης ὅπως εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ ὡς ἰδικήν μας παράκλησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἐπαναλαμβάνομεν πάντοτε εἰς τὴν προσευχήν μας, «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς».

Πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν εἶναι αἱ βάσεις τῆς ζωῆς μας τεθεμελιωμέναι. Τὸ περιβάλλον χρησιμεύει ὡς γυμναστήριον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἠθική μας ἐξάσκησις καὶ τελειοποιεῖται ὁ χαρακτήρ. Τὸ γυμναστήριον αὐτὸ μᾶς προσφέρει συνεχῶς εὐκαιρίας ἐκλογῆς μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ. Ἐκεῖ λαμβάνει χώραν μία ἠθικὴ πάλη καὶ μορφοῦται ὁ χαρακτήρ, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔχει θέσει ὡς τελικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς. Ὅτι δὲ ὁ χαρακτὴρ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν καὶ τὸ τέρμα τῆς ζωῆς, μαρτυροῦν αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ἂς πάρωμεν τὴν οἰκογένειαν, ἥτις εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς κοινωνίας. Ἡ εὐτυχία, ἡ στερέωσις καὶ ἡ πρόοδος τῆς οἰκογενείας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τῶν συζύγων. Ἐὰν οἱ σύζυγοι ἔχουν πνεῦμα Θεοῦ, ἡ οἰκογένεια εὐτυχεῖ καὶ εἰς τὸ σπίτι βασιλεύει ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη, παρ' ὅλα τὰ κύματα τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς. Ἐὰν ὅμως οἱ σύζυγοι δὲν ἔχουν χαρακτῆρα, τότε ἡ οἰκογένεια δὲν δύναται νὰ σταθῇ, διότι δὲν εἶναι θεμελιωμένη ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν, ποὺ ὀνομάζεται ἠθικὸς νόμος, ἀρετή, θέλημα Θεοῦ. Ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ πλοῦτος μυθικός, ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ βασιλικὴ πολυτέλεια. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἄχρηστα καὶ ἀνωφελῆ. Ἐλλείπει ἡ εὐλογία, διότι δὲν ὑπάρχει χαρακτήρ.

Ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν οἰκογένειαν, συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς. Οἱ ἄριστοι τῶν νόμων θὰ ἀποδειχθοῦν ἄχρηστοι, ἂν ἀποτύχῃ ἡ ἐφαρμογή των. Καὶ ἡ ἐφαρ-

μογὴ τῶν νόμων ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς χειρίζονται. Εἶναι, λοιπόν, ζήτημα χαρακτῆρος. Ὁ εὐσυνείδητος χαρακτὴρ θὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας, ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας, ἕνας ἀσυνείδητος ἑρμηνεύει τὸν νόμον κατὰ τὰ προσωπικά του πάθη ἢ συμφέροντα. Τὸ ἴδιον ἰσχύει, φυσικά, καὶ διὰ τοὺς νομοθέτας. Ἀπὸ τὸν χαρακτῆρά των ἐξαρτᾶται, ἂν οἱ νόμοι των θὰ ἀποβλέπουν εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν ἢ εἰς τὴν ἰδιοτελῆ ἐξυπηρέτησιν ὡρισμένων φίλων εἰς βάρος τοῦ συμφέροντος τοῦ λαοῦ.

Ἀκόμη καὶ ἡ εὐμορφιὰ ἑνὸς τόπου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα ἐκείνων ποὺ τὸν κατοικοῦν. Ἠμπορεῖς νὰ μένῃς εἰς τὴν καλυτέραν συνοικίαν τῆς πόλεως, ἂν ὅμως ἔχῃς κακοὺς γείτονες, οἱ ὁποῖοι εἴτε δὲν σὲ θέλουν κοντά τους, εἴτε προσπαθοῦν νὰ σὲ βλάψουν, ἡ συνοικία χάνει πλέον τὴν εὐμορφιὰν καὶ τὴν χάριν της. Καὶ κυττάζεις νὰ μετακινηθῇς τὸ γρηγορώτερον εἰς ἄλλην συνοικίαν.

Καὶ ἡ εἰρήνευσις τοῦ κόσμου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα. Ὁ Μουσολίνι δὲν θὰ ἔστελλε τὰ καταδρομικά του νὰ βομβαρδίσουν τὴν Κέρκυραν, ἐὰν εἶχε χαρακτῆρα χριστιανικόν. Ἡ εἰρήνευσις καὶ ἡ εὐὐψωσις τοῦ κόσμου, ἡ εὐμορφιὰ καὶ ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς, ἡ πρόοδος καὶ ἡ στερέωσις τῶν ὀργανώσεων, ὁ στολισμὸς καὶ ἡ χάρις τοῦ περιβάλλοντος — τούτων ὅλων ἡ ψυχὴ εἶναι ὁ χαρακτήρ. Τὸν χαρακτῆρα ἂς χρησιμοποιῶμεν ὡς τὸ ἄριστον κριτήριον διὰ τὴν ἐκλογὴν συζύγου διὰ τὸ παιδί μας ἢ διὰ τὴν κόρην μας, διὰ τὴν ἐκλογὴν ἀξιωματούχων διὰ τὰς ὀργανώσεις μας, διὰ τὴν πόλιν μας καὶ τὸ ἔθνος μας, διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προεδρείου τῆς Κοινότητός μας, ἀκόμη δὲ καὶ τοῦ ἱερέως μας.

Ὥστε ἡ ἀνάπτυξις τοῦ χαρακτῆρός μας καθ' ὁμοιότητα τοῦ προσώπου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς ζωῆς μας. Ἡ τελειοποίησίς μας εἰς τὴν ζωὴν τῆς υἱοθεσίας ἐν Χριστῷ εἶναι ὁ τελικός μας σκοπός. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει ἀξίαν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει σπουδαιότητα εἰς τὴν ζωὴν εἶναι ὁ χαρακτήρ. Τὸν χαρακτῆρα ἔχει θέσει ὁ Θεὸς ὡς τὸ τέρμα καὶ τὴν βάσιν τῆς ζωῆς μας, καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν θὰ εὕρῃ ἡ ἀνθρωπότης τὴν εἰρήνην, τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐτυχίαν της.

Ο ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

Κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἀρχιμ. Μελ. Καραμπίνη, Ἱερατ. Προϊσταμένου τῆς Ἑλλ. Κοινότητος ἐν Παρισίοις

Ὅταν ὁ Ἀβραάμ, ὑπακούων εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Θεοῦ, ἐγκατέλειψε τὴν Χαρρὰν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν γῆν Χαναάν, τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἐγκαινιάζων οὕτω τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν, ἐχαιρετίσθη ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ὁλόκληρος ἡ ἱστορία συμπεριλαμβάνεται εἰς 3 μόνον παραγράφους τῆς Γενέσεως: «Μελχισεδὲκ βασιλεὺς Σαλὴμ ἐξήνεγκε ἄρτους καὶ οἶνον. Ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραὰμ καὶ εἶπεν: Εὐλογημένος Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.» (Γεν. 14, 18-20). Τὸ πᾶν εἶναι μυστηριῶδες μέσα εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον. Ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ παρουσία τοῦ χωρίου, ἐμφανιζομένη ὡς κάτι τὸ τελείως χωριστὸν μέσα εἰς τὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς Βίβλου, εἶναι ἕνα αἴνιγμα διὰ τοὺς ἑρμηνευτάς. Ὁ συγγραφεὺς τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς ἰδιαιτέρως ἐπρόσεξε τὸ ὅλον μυστήριον, τὸ ὁποῖον περιέβαλε τὴν προσωπικότητα τοῦ Μελχισεδέκ. «Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ συναντήσας Ἀβραὰμ ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλέων καὶ εὐλογήσας αὐτόν, ᾧ καὶ δεκάτην ἀπὸ πάντων ἐμέρισεν Ἀβραάμ, πρῶτον μὲν ἑρμηνευόμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ, ὅ ἐστι βασιλεὺς εἰρήνης, ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν μήτε ζωῆς τέλος ἔχων, ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές....» (Ἑβρ. 7, 1-3).

Τί ἦτο αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες πρόσωπον; Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀμφιβάλλωμεν εἰς πᾶν ὅ,τι ἡ Ἱερ. Βίβλος ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ. Ἡ πόλις Σαλήμ, τῆς ὁποίας ὁ Μελχισεδὲκ ἦτο βασιλεύς, ἦτο πόλις τῆς προϊσραηλιτικῆς Χαναάν. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι οὗτος ὑπῆρξεν ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν πίστιν καὶ βασιλεὺς καὶ ἱερεύς, ἀποδεικνύει μίαν ἐποχὴν ἀρχαϊκήν, ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ ἱερατικὰ καθήκοντα ἐξησκοῦντο παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς ἢ τῆς οἰκογενείας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη εἰδικὴ ἱερωσύνη. Τοῦτο ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς ἀρχαίας, τῆς προϊσραηλιτικῆς Χαναάν. «Ἡ ὕπαρξις τῶν ἱερέων, γράφει ὁ M. LODS, δὲν εἶναι μέχρι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς βεβαιωμένη ἰσχυρῶς διὰ τῶν γραπτῶν μνημείων». Καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς γνώμης αὐτῆς, προσδιορίζει οὗτος τὸ κείμενον ἑνὸς Αἰγυπτίου, ὅστις κατὰ τὸ 1117 π. Χ., ἔκαμε ἕνα ταξίδι εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ εἶδεν ἐκεῖ κάποιον βασιλέα νὰ θυσιάζῃ. Εἶναι δὲ ἀξιοπαρατήρητον ὅτι αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν Χαναάν, ἔρχονται καταπληκτικῶς νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν συνήθειαν τῆς προσφορᾶς ὡς θυσίας τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου. Συνεπῶς ὁ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ὑπῆρξε καὶ βασιλεὺς - ἱερεὺς (γνώρισμα τῆς Ἀρχαίας Χαναάν), ὅστις φιλοξενῶν τὸν Ἀβραὰμ κατὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, παρουσίασεν εἰς αὐτὸν τὰς προσφορὰς τῆς θρησκείας του.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱστορικὸν τῆς προσωπικότητος τοῦ Μελχισεδέκ. Ἡ βαθυτέρα ὅμως σημασία τῆς φυσιογνωμίας του ἐμφανίζεται ἐν πλήρει φωτί, ἐν σχέσει πρὸς τὸ μυστήριον τῆς Ἀπολυτρώσεως. Ὁμι-

λοῦμεν περὶ Θρησκείας τῆς Ἀρχαίας Χαναάν, τῆς ὁποίας οὗτος ἦτο ἱερεὺς καὶ βασιλεύς. Ἀλλὰ τί ἦτο αὕτη; Ἦτο ἡ κοσμικὴ θρησκεία τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν Πρώτην Ἀποκάλυψιν καὶ ἥτις προηγεῖται τῆς ἱστορικῆς, τῆς θετικῆς θρησκείας, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀβραὰμ ἐνεκαινίασε. Δὲν ἐννοεῖται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτήν, μία ἀποκάλυψις γινομένη ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ μεταδιδομένη διὰ τῆς παραδόσεως. Ἀλλ' ἐννοεῖται ἡ διὰ τῆς φύσεως μαρτυρία τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν πρῶτον σύνδεσμον, τὴν ἀποκάλυψιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς παρεχώρησεν ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν νόμων τῶν ἐποχῶν, τοῦ μεγαλείου τῆς δημιουργίας Του, μέσῳ τῆς ὁποίας ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ γνωρίσῃ τὴν Προσωπικὴν Πρόνοιάν Του. Αὐτὸς ὁ σύνδεσμος μαρτυρεῖται εἰς τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως, μετὰ τὴν διήγησιν τοῦ Κατακλυσμοῦ (Γεν. 9 8-12). Τῆς Ἀποκαλύψεως αὐτῆς ἡ μαρτυρία εἶναι τὸ οὐράνιον τόξον, ὅπως ὁ Πασχάλιος Ἀμνὸς εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Μωσαϊκοῦ συνδέσμου. Δύο κεφαλαιώδη κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὑπενθυμίζουν ὅτι ἐκεῖ πρόκειται περὶ μιᾶς αὐθεντικῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἀπηυθύνθη πρὸς ὅλα τὰ ἔθνη. «Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· ὃς ἐν ταῖς παρῳχημέναις γενεαῖς εἴασε πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· καίτοι γε οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ἡμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν» (Πραξ. 14, 15-17). Τοὺς λόγους τούτους ἀπηύθυνεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς εἰδωλολάτρας τῶν Λύστρων. Καὶ πάλιν ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐθνικούς, διετύπωσεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του πρὸς Ρωμαίους «τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἥ τε ἀΐδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης» (Ρωμ. 1, 20).

Αὐτὴ ἡ ἀρχέγονος, ἡ φυσική, οὕτως εἰπεῖν, θρησκεία τῶν πρώτων ἀνθρώπων διεστράφη, ἐρρυπώθη καὶ παρεμορφώθη διὰ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς εἰδωλολατρείας. «Ἠλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν» (Ρωμ. 1, 23). Πλὴν ὅμως, ὑφ' ὅλας αὐτὰς τὰς διαστροφάς, ἐξηκολούθει νὰ ὑφίσταται. «Ἐξηκολούθει ν' ἀποτελῇ τὸ ἅγιον ὑπὸ τὴν στοιχειώδη μορφήν του, ἥτις ἦτο ἡ ἀμυδρὰ προαίσθησις μιᾶς θείας παρουσίας εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός, εἰς τὸ σκότος τῶν δασῶν, εἰς τὸ ἄπειρον τῆς ἐρήμου, εἰς τὴν λάμψιν τοῦ πνεύματος, εἰς τὴν ἀγνότητα τῆς ἀγάπης», ὡς παρατηρεῖ ὁ Jean DANIELOU (Le signe du Temple, p. 10). Ἐξηκολούθει νὰ εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ βάθος της ἀγνή, αὐτὴ ἡ ἀρχέγονος θρησκεία, λουομένη εἰς τὴν παραδεισιακὴν ἀθωότητά της, ὅταν ἀποτόμως ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς της, ἡ προσωπικότης τοῦ Μελχισεδέκ, ὡς ἐκπροσώπου αὐτῆς.

Μέσα εἰς περιβάλλον λατρειῶν διεστραμμένων καὶ ἀνηθίκων τῆς ἀρχαίας Χαναάν, παρουσιάζεται οὗτος πιστὸς ἱερεὺς τῆς Διαθήκης, διατηρηθεὶς ὡς ἐκ θαύματος μέσα εἰς τὰ σκότη τῶν ρύπων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν Κατακλυσμὸν εἶχον ξαναρχίσει νὰ καλύπτουν τὴν γῆν, μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀβραάμ, διὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὸν χαιρετισμὸν τῆς ἀρχεγόνου, τῆς φυσικῆς θρησκείας. Εἶναι οὗτος ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ «δημιουργοῦ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς», αὐτοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, δημιουργοῦ καὶ κυβερνήτου τοῦ παντός, ὅστις, κατὰ τὴν ἐν ταῖς Πράξεσιν ἔκφρασιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν». Καὶ ὁ πατὴρ Féret εἰς μίαν θαυμασίαν μελέτην του περὶ τοῦ Μελχισεδέκ ("La Messe et sa catéchèse", Lex orandis. 1947 p. 229) ἐσημείωσεν ὅτι «αὐτὴ ἡ προσφορὰ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, τὴν ὁποίαν παρουσίασεν εἰς τὸν Ἀβραάμ, διὰ μιᾶς χειρονομίας θρησκευτικῆς πίστεως καὶ φιλανθρώπου φιλοξενίας, εἶναι προσφορὰ περισσότερον πνευματική, περισσότερον πλησίον ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἁπλότητα, παρὰ ὅλαι αἱ ἱεραὶ σφαγαί, τὰς ὁποίας μετὰ ταῦτα θὰ ὁρίσῃ ἡ Μωσαϊκὴ Νομοθεσία».

Ἐξ ὅλων αὐτῶν, ἡ σημασία τῆς συναντήσεως τοῦ Μελχισεδὲκ καὶ τοῦ Ἀβραάμ, ἀποκαλύπτεται πλήρως. Εἶναι ἡ κοσμική, ἡ ἀρχέγονος θρησκεία, ἡ ὁποία ἔρχεται, ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ χαιρετίσῃ, κατὰ τὴν ἐμφάνισίν της, τὴν βιβλικὴν θρησκείαν καὶ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὴν σέβας. Ἔπρεπε ἡ παράδοσις νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς συνδέσμου πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ὁ Μελχισεδέκ, ἐμφανίζων ἀποτόμως τὰ μυστηριώδη βάθη τοῦ πρώτου συνδέσμου, (συνδέσμου τοῦ Νῶε), τῆς πρώτης φυσικῆς θρησκείας «ἀπάτωρ, ἀμήτωρ», ὅπως τὸν ἐχαρακτήρισεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐχρησιμοποιήθη ὡς ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς τῆς Διαθήκης. Βραδύτερον, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας, εἰς μίαν ἄλλην συνάντησιν, ἡ θρησκεία τοῦ Ἀβραὰμ θὰ χαιρετίσῃ, μὲ τὴν σειράν της, τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἄφιξίν της. Ἐκεῖ, εἰς τὰ ἴδια μέρη, ὅπου ἐγένετο ἡ πρώτη συνάντησις, ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ὁ μεγαλύτερος τῶν Προφητῶν, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Π. Διαθήκης, θὰ χαιρετίσῃ τὸν Ἰησοῦν, φανερωθέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὡς καθιδρυτὴν τοῦ τρίτου συνδέσμου, τῆς τρίτης Διαθήκης καὶ θὰ διακηρύξῃ ὅτι «ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν». Οὕτω εἰς τὴν διαδοχὴν τῶν συνδέσμων, τῶν διαθηκῶν, Μελχισεδὲκ καὶ Ἰωάννης, ἔχουν ὡς ἀποστολήν, ὁ μὲν εἰς νὰ ἐμφανίσῃ ἕνα παραδεισιακὸν κόσμον, κρυπτόμενον προφανῶς ὑπὸ τῆς εἰδωλολατρείας, ὁ δὲ ἄλλος, ἀναζωπυρῶν τὴν φλόγα μιᾶς ἀπὸ μακροῦ χρόνου σβεσθείσης προφητείας, ὑπὸ τὴν τέφραν τῆς νομικῆς τυπικότητος, θὰ φέρῃ, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, τὸν χαιρετι-

σμὸν τῆς Θρησκείας τοῦ παρελθόντος, εἰς τὸν καθιδρυτὴν τῆς θρησκείας τοῦ μέλλοντος.

Εἰς τὴν διαδοχὴν ὅμως τῶν συνδέσμων, τῶν διαθηκῶν, πρέπει νὰ προσθέσωμεν μίαν οὐσιώδη γραμμήν. Ἡ διαδοχὴ τοῦ συνδέσμου τοῦ Ἀβραάμ πρὸς τὸν πρῶτον σύνδεσμον τὸν φυσικόν, τὴν διαθήκην τοῦ Νῶε, ἀκόμη δὲ περισσότερον, ἡ διαδοχὴ τῆς διαθήκης τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ Ἀβραάμ, δὲν σημαίνει ἀντικατάστασιν τῆς θρησκείας δι' ἄλλης νέας, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ πρώτη τελείως ἐξαφανίζεται. Ἀντιθέτως πρόκειται διὰ μίαν διαδοχήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ νέα θρησκεία, μακρὰν τοῦ νὰ ἐκθρονίσῃ τὴν παλαιάν, τὴν συμπληρώνει καὶ τὴν ὑπερβάλλει. Οὕτω ὁ Χριστιανισμός, ἐκτὸς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἀνέλαβεν εἰς τοὺς κόλπους του καὶ αὐτὴν τὴν φυσικὴν θρησκείαν. Καὶ ἀκριβῶς τὸ αἰώνιον σύμβολον αὐτῆς τῆς ἀναλήψεως μᾶς δδηγεῖ διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν Θείαν Εὐχαριστίαν.

Ὅταν ὁ Κύριος, κατὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον, λαμβάνῃ τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον, διὰ νὰ μεταβάλῃ αὐτὰ εἰς ὁρατὴν οὐσίαν τῆς Θείας Εὐχαριστίας, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ ὑπῆρχε μέσα εἰς τὸν σκοπόν Του καὶ ἕνας ὑπαινιγμὸς εἰς τὴν χειρονομίαν τοῦ Μελχισεδέκ, ὅστις εἶχεν ἐπίσης προσφέρει τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον. Ὡς ὀρθῶς παρετηρήθη, «εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐπιτυγχάνει νὰ κατανοήσῃ διὰ τῶν κειμένων, ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῶν, τὰ συμβάντα κατὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς συγκεκριμένης περιγραφῆς του καὶ τῆς δυνάμεως τῆς βιβλικῆς ἀναφορᾶς του, οἱ ὑπαινιγμοὶ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς, περὶ τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, δὲν ἐμφανίζονται ἀστήρικτοι, ἀλλὰ σταθερῶς βασιζόμενοι ἐπὶ τῶν Εὐαγγελικῶν γεγονότων καὶ κυρίως ἐπὶ τῆς προσφορᾶς τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου». Ὅπως, συνιστῶν τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ μυστηρίου τούτου μὲ τὸν Μωσαϊκὸν σύνδεσμον, ἐγκαθιδρύων τοῦτο ὑπὸ τὰ φαινόμενα τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, ἠθέλησεν ἐπίσης νὰ δείξῃ τὴν συνέχειάν του μὲ τὸν σύνδεσμον τοῦ Νῶε, τῆς φυσικῆς θρησκείας, τῆς ὁποίας ὁ Μελχισεδὲκ ἦτο ὁ μέγας ἱερεύς. Συνεπῶς ὁ Χριστός, ὄχι μόνον συνεπλήρωσε τὴν θρησκείαν τῆς Π. Διαθήκης καὶ ἐπραγματοποίησεν ὅλα τὰ σύμβολα αὐτῆς, ἀλλ' ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ἰδίαν Του θυσίαν ἀνέλαβε καὶ μετουσίωσεν ὅλας τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι οἱασδήποτε θρησκείας καὶ ἐποχῆς προσέφεραν εἰς τὸν Θεόν. Ὡς ἐκ τούτου, κάθε προσπάθεια τῶν ἀνθρώπων νὰ προσφέρουν μίαν λατρείαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ, προσπάθεια ἡ ὁποία δὲν εἶχε δυνηθῇ νὰ ἐπιτευχθῇ μέχρι τότε, ἐπιτυγχάνεται καὶ ἐκπληροῦται εἰς τὴν θυσίαν τοῦ Ἰησοῦ, εἰς τὴν μετουσίωσιν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, διὰ τῆς ὁποίας ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, ἐν τῷ Χριστῷ, δοξάζει τὸν Θεὸν καὶ ἔρχεται εἰς κοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ.

ΜΑΝΑ

«Μάνα» κράζει τὸ παιδάκι,
«μάνα» ὁ νιὸς καὶ «μάνα» ὁ γέρος
«μάνα» ἀκοῦς σὲ κάθε μέρος.
Ἄ, τί ὄνομα γλυκό!

Τὴ χαρά σου καὶ τὴ λύπη
μὲ τὴ μάνα τὴ μοιράζεις.
Ποθητὰ τὴν ἀγκαλιάζεις,
δὲν τῆς κρύβεις μυστικό.

Εἰς τὸν κόσμον ἄλλο πλάσμα
δὲν θὰ βρῇς νὰ σὲ μαντεύῃ,
σὰν τὴν μάνα ποὺ λατρεύει,
σὰν τὴν μάνα ποὺ πονεῖ.

Τὴν ὑγειά της, τὴ ζωή της,
ὅλα ἡ μάνα τ' ἀψηφάει
γιὰ τὸ τέκνο, π' ἀγαπάει,
γιὰ τὸ τέκνο, ποὺ φιλεῖ.

Ὅπου τρέχεις πάντα ἡ μάνα
μὲ τὸ νοῦ σὲ συντροφεύει,
σὲ προσμένει, σὲ γυρεύει,
μ' ἀνυπόμονη καρδιά.

Κι' ἂν σκληρὸς ἐσὺ φαρμάκια
τὴν ποτίζῃς τὴν καϋμένη,
πάντα ἡ μάνα σ' ἀπανταίνει
μὲ ὁλόθερμα φιλιά.

Δυστυχὴς ὅποιος τὴν χάνει!
Ὁ καϋμὸς εἶναι μεγάλος.
Σὰν τὴν μάνα δὲν εἶν' ἄλλος
εἰς τὸν κόσμο θησαυρός.

Κι' ὅποιος μάνα πιὰ δὲν ἔχει,
«μάνα» κράζει στ' ὄνειρό του,
πάντα «μάνα» στὸν καϋμό του
εἶναι ὁ μόνος στεναγμός.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΗΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΩΡΑ Η ΚΑΛΗ

Ἀρχιμ. Β. ΑΧΛΑΔΑ

Ὁ καπετὰν Φώτης ὁ Χατζηανέστης καὶ ὁ κὺρ Παναγιώτης ὁ Παντιᾶς, ἦταν δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐϋπόληπτους νοικοκυρέους τοῦ χωριοῦ. Τοὺς ἐχώριζαν πολλὰ πράγματα. Πρῶτα - πρῶτα ὁ ἕνας ἦταν θαλασσινὸς καὶ ὁ ἄλλος στεργιανός. Μὰ εἶχαν κοινὰ ψυχικὰ χαρίσματα, ποὺ τοὺς ἔκαμαν νὰ γίνουν φίλοι στενοὶ καὶ εἰλικρινεῖς.

Ἡ φιλία τους ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια. Μαζὺ ἐπήγαιναν στὸ σχολεῖο, μαζὺ ἐδιάβαζαν τὸ χτωῆχι, τὸ μοναδικὸ ἀναγνωστικὸ τῆς ἐποχῆς, καὶ πλέον ἢ ἅπαξ ἐδοκίμασαν τὴν γλύκα τῆς βέργας τοῦ διδασκάλου τους, τοῦ γέρω Στρατῆ τοῦ Κλειδαρᾶ. Ὅταν ἐμεγάλωσαν, ἔπρεπε νὰ ξενητευθοῦν. Ὁ Φώτης, ποὺ ἀπὸ μικρὸς εἶχε κλίσι στὴ θάλασσα, ἐπῆγε μὲ τὸ καράβι τοῦ καπετὰν Γιάννη τοῦ Ἀντίζα. Ὁ Παναγιώτης ἔγινε ὑπάλληλος στὸν Κὺρ Θανάση Καλόγιαννο, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐμπορομπακάληδες τῆς χώρας. Μὲ τὸν καιρό, καὶ χάρις εἰς τὴν φιλεργίαν καὶ τιμιότητά τους, ἔκαμαν δική τους προκοπή. Ὁ μὲν Φώτης ἀπέχτησε δικό του καράβι, ὁ δὲ Παναγῆς δικό του μαγαζί. Τότε ἡ φιλία τους ἔλαβε καὶ χαρακτῆρα ἐμπορофιλικόν. Πολλὲς φορές, σὲ προσωρινοὺς συνεταιρισμούς, ἔκαμαν ἐπιχειρήσεις μαζύ, γιὰ νὰ ἐμπορευθοῦν σιτάρια, ποὺ ἔφερνε ὁ Καπετὰν Φώτης ἀπὸ τὴν Ρωσσία, λάδια, βαλανίδια καὶ τυριά.

Σιγὰ - σιγὰ προώδευσαν τόσο, ὥστε νὰ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς νοικοκυρέους πὼς «εἶχαν καλὰ τὸν τρόπον τους». Παντρεύτηκαν, φυσικά, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν συνήθεια τοῦ καιροῦ τους, τὶς οἰκογένειές τους τὶς εἶχανε στὸ χωριό. Ἐκεῖ ἐπήγαιναν ὁσάκις εὕρισκαν εὐκαιρία, δηλαδή, ὁ μὲν καπετὰν Φώτης ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ κανένα μακρυνὸ ταξίδι, ὁ δὲ κὺρ Παναγῆς κάθε φορὰ ποὺ δὲν εἶχε πολλὲς δουλειές, ἀπαραιτήτως ὅμως τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα.

Ὁ καπετάνιος εἶχεν ἀποκτήσει τέσσερα παιδιά, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τοῦ ἄφησε μόνον μιὰ κόρη, ποὺ ἦταν τὸ καμάρι του καὶ στῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἔπαιρνε ὅρκο. Ὁ κὺρ Παναγῆς ἀπέκτησε ἕνα γυιὸ μονάχα, τὸ Γρηγόρη, ὁ ὁποῖος, ὅπως συχνὰ συμβαίνει μὲ τὰ μοναχοπαίδια, εἶχε παραχαϊδευθῆ καὶ γι' αὐτό, μολονότι ἔξυπνος, δὲν ἔδειχνε ὅτι θὰ πρόκοβε στὴ ζωή. Ὅμως οἱ δυὸ φίλοι εἶχαν ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ νὰ λέγωνται, στὰ ἀστεῖα τάχα, καὶ συμπέθεροι.

Ὅταν ὁ Γρηγόρης τοῦ κὺρ Παναγῆ τελείωσε τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ, ὁ πατέρας του, ποὺ εἶχε μεγάλες φιλοδοξίες γιὰ τὸν γυιό του, τὸν ἐπῆρε μαζύ του στὴ χώρα καὶ τὸν ἔβαλε ἐσωτερικὸ εἰς τὸ Ἀγγλοελληνικὸ Λύκειο τοῦ Α., ποὺ ἦταν ἕνα ὀνομαστὸ ἐκπαιδευτικὸ ἵδρυμα σὲ ὅλη τὴν Ἀνατολή. Καὶ στὸ Λύκειο ὅμως, ὁ Γρηγόρης δὲν ἦταν καλύτερος ἀπὸ ὅ,τι ἦταν στὸ χωριό. Ὅπως ἔλεγαν οἱ καθηγηταί του στὸν πατέρα του, τὰ βιβλία ποὺ ἐδιάβαζε ἦταν ὄχι τὰ σχολικὰ βιβλία, ἀλλὰ οἱ Πειραταὶ τῶν Ὠκεανῶν, οἱ Χρυσοθῆραι τῆς Ἀφρικῆς, ὁ Νὰτ Πίγκενρτων καὶ ἄλλες τέτοιες ἐλαφρὲς φιλολογίες.

Ὅταν ὁ Γρηγόρης μὲ χίλιες δυσκολίες ἔφθασε πλέον στὸ τελευταῖο ἔτος ποὺ θὰ τελείωνε τὸ Λύκειο, κάποιο βράδυ ἐξηφανίσθη μαζὺ μὲ ἄλλους δυὸ φίλους καὶ συμμαθητάς του. Τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα ὁ κὺρ Παναγῆς ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.. Ὁ γυιός του τοῦ ἔγραφε ὅτι ἦταν καλά, νὰ μὴ στενοχωροῦνται, ἐζητοῦσε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς διαβεβαίωνε ὅτι θὰ γύριζε πίσω γρήγορα. Αὐτὸ ὅμως ἦταν καὶ τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ ἔστειλε στοὺς γονεῖς του. Ὁ κὺρ Παναγῆς χωρὶς καμμιὰ πλέον ὄρεξι γιὰ τίποτε, ἐπούλησε τὸ μαγαζί του, «τὸ ρημάδι», ὅπως εἶχε καταντήσει νὰ τὸ λέγῃ καὶ ἐπῆγε νὰ ζήσῃ στὸ χωριό. Ἄλλως τε τὰ κτήματά του τὸν ἔφθαναν νὰ ζῇ ἄνετα.

Μὰ ἡ σειρὰ τῶν ἀτυχημάτων του συνεπληρώθη μὲ ἕνα ἄλλο θλιβερότατο γεγονός, τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του. Ἀπέθανε ἡ καϋμένη, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Γρηγόρη της στὸ στόμα.

Ὁ καπετὰν Φώτης, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐπάντρεψε τὴν κόρη του μὲ τὸν Νικόλα Καλόκαρδο, ἕνα νοικοκυρόπαιδο καλό, ποὺ τὸ εἶχε ἀπὸ μικρὸ ναύτη στὸ καράβι του. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε πάθει ἀπὸ ρευματικὰ καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ εἶπαν νὰ τραβηχτῇ ἀπὸ τὴν θάλασσα, ἀφῆκε ὅλη τὴν φροντίδα τῆς δουλειᾶς στὸν γαμπρό του καὶ αὐτὸς τραβήχτηκε στὸ χωριό. Τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι ἔχασε σὲ λίγο τὴν μοναχοκόρη του. Εὐτυχῶς ὅμως, ἡ ἐγγόνη του ἡ Θάλεια, εἶχε κληρονομήσει ὅλες τὶς χάρες τῆς μητέρας της καὶ ἦταν τὸ καμάρι τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὴ τοῦ ἐγιάτρευε ὁπωσδήποτε τὸν πόνο. Ἡ Θάλεια εἶχε καὶ ἕνα ἀκόμη περισσότερο προσὸν ἀπὸ τὴν μακαρίτισσα τὴν μητέρα της, ἦταν μορφωμένη. Στὸ Ὁμήρειο Λύκειο ποὺ εἶχε κάμει μερικὰ χρόνια, εἶχε μάθει καὶ πιάνο καὶ γαλλικά, πρᾶγμα πρωτάκουστο γιὰ τὰ μικρὰ χωριὰ τοῦ νησιοῦ.

Τὸν περισσότερο καιρὸ ὁ καπετάνιος τὸν ἐπερνοῦσε στὸ ἀμπέλι του, ποὺ ἐφύτεψε ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια. Ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ καλοκαιρινὸ σπιτάκι, εἶχε χτίσει καὶ μιὰ μικρὴ Ἐκκλησιά, τὴν Ἅγια Σωτῆρα, ἐπειδὴ κάποτε ἐσώθηκε ἀπὸ ἕνα ναυάγιο στὴ Μαύρη Θάλασσα. Ἐκεῖ τὸν ἐπεσκέπτετο πολλὲς φορὲς καὶ ὁ κὺρ Παναγῆς καὶ στὴν ἐκκλησούλα αὐτὴ δυὸ φορὲς τὸν χρόνο, τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινισίμου καὶ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, στὰς 6 Αὐγούστου, γινόταν Λειτουργία καὶ ἕνα μικρὸ πανηγύρι.

Κάποια φορά, καμμιὰ εἰκοσα-

ριὰ μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα, ἕνα ἀναπάντεχο, ἀλλὰ πολὺ εὐχάριστο γεγονός, ἦλθε νὰ χαροποιήσῃ τὸν ἄχαρο κὺρ Παναγῆ Παντιᾶ. Ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Κάποιο πρόσωπο ποὺ ὑπεγράφετο μὲ τὸ ἰδικό του ὄνομα, δηλαδὴ Παναγιώτης Παντιᾶς, τοῦ ἔγραφε ὅτι ἦτο ἔγγονός του καὶ ὅτι τὸ Πάσχα θὰ τὸν ἐπεσκέπτετο! Στὴν ἀρχὴ ὁ κὺρ Παναγῆς, ποὺ ἤξερε τὸν κόσμο ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ' ἔξω καὶ ἐγνώριζε πόσες ἀπάτες γίνονται, δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἐξηκρίβωσε ὅμως ὅτι δὲν ἦτο ψέμμα καὶ ὅτι πράγματι ὁ νέος ποὺ τοῦ ἔγραφε, ἦτο γυιὸς τοῦ γυιοῦ του, ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῇ ἐδῶ καὶ τριάντα περίπου χρόνια.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἔφθασαν στὸ χωριὸ ὁ ἔγγονος τοῦ Παντιᾶ καὶ ἡ μάνα του, ἡ γυναῖκα τοῦ γυιοῦ του, ἔμαθε ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ Γρηγόρη.

Ὅταν ὁ γυιός του μὲ τὰ ἄλλα δυὸ παιδιὰ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Λύκειο, ἔφθασαν στὴν Ἀλεξάνδρεια. Εἶχαν τὸ κεφάλι φουσκωμένο ἀπὸ τὴν ἀνόητη δίψα γιὰ περιπέτειες, γιὰ τὶς ὁποῖες ἐδιάβαζαν στὶς ἀνόητες φυλλάδες μὲ τὶς φανταστικὲς ἐξερευνήσεις καὶ περιπέτειες. Ἐκεῖ ἔμαθαν ὅτι στὸ Τράνσβαλ ποὺ εἶχαν εὑρεθῇ διαμάντια καὶ χρυσάφι, ἦταν ἡ ὀνειρεμένη χώρα, ποὺ ἐζητοῦσαν. Νὰ λοιπόν, καὶ περιπέτειες πολλὲς θὰ εἶχαν καὶ πλούσιοι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ γίνουν γρήγορα. Δὲν ἔχασαν καιρὸ διὰ νὰ ἀποφασίσουν καὶ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες βρεθῆκαν στὸ Τράνσβαλ. Ἐκεῖ ὅμως ἐπείσθησαν πολὺ γρήγορα ὅτι εἶχαν πέσει ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς των.

Στὸ Τζοχάνεσμπουργκ, ὅπου εἶχαν πάγει, ποὺ τότε ἀκόμη ἦταν χωριό, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανε. Ὁ ἄλλος εὑρῆκε ἕνα πλοῖο καὶ ἐγύρισε πίσω στὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ χώρα, καὶ ὁ Γρηγόρης ὁ Παντιᾶς τὰ κατάφερε καὶ ἔφυγε στὴν Ἀργεντίνα. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ἦταν λίγοι Ἕλληνες ἐμπορευόμενοι ἐκεῖ, προσπάθησε καὶ τοὺς εὑρῆκε. Δυὸ Ἕλληνες εἶχαν καὶ οἰκογένειες καὶ σὲ ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς ἐπῆγε ὑπάλληλος. Τὰ λίγα Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ ποὺ ἤξερε τὸν ἐβοήθησαν πολὺ γιὰ νὰ μάθῃ τὴν γλῶσσα τοῦ τόπου γρήγορα. Σὲ λίγα χρόνια εἶχε γίνει τόσο ἀπαραίτητος εἰς τὸν προϊστάμενό του, ὥστε τὸν ἐπῆρε συνέταιρον καὶ τὸν ἔκαμε καὶ γαμβρὸ στὴν κόρη του.

Ἡ ἐργασίες τους ἐπήγαιναν πολὺ ὡραῖα καὶ ἀπέκτησαν μιὰ καλὴ περιουσία. Ξαφνικὰ ὅμως, ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανε, χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχῃ εἰπῇ ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς του καὶ ἀπὸ ποῦ κατήγετο. Ὅταν μετὰ τὸν θάνατό του, ἄνοιξαν τὴν διαθήκη του, μὲ τὴν ὁποίαν κληρονόμους ἄφηνε τὸν γυιό του καὶ τὴν σύζυγό του, ἔμαθαν τὴν καταγωγή του. Μὰ ἕνας ὅρος τῆς διαθήκης ἔλεγε ὅτι, διὰ νὰ γίνουν κάτοχοι τῆς κληρονομίας, ἔπρεπε νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ παιδὶ νὰ σπουδάσῃ σὲ ἑλληνικὸ πανεπιστήμιο. Γι' αὐτὸ λοιπὸν μητέρα καὶ παιδὶ ἐπώλησαν τὰ ἀκίνητά τους καὶ ἦλθαν νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὴν χαρὰ τοῦ κὺρ Παναγῆ Παντιᾶ τὴν συμμερίσθηκε καὶ ὁ παληὸς φίλος του, ὁ καπετὰν Φώτης, ποὺ εἶχε μάλιστα καὶ κάποιον ἄλλον λόγον. Πρὸ πολλοῦ τὸν ἀπασχολοῦσε ἡ ἀποκατάστασις τῆς χαϋδεμένης ἐγγόνης του Θάλειας. Ποῦ θὰ εὕρισκε, δηλαδή, τὸν κατάλληλο γαμβρό. Καὶ τὸ πρόβλημά του φάνηκε σὰν νὰ ἐλύετο τώρα, μὲ τὸν τόσον ἀνέλπιστο ἐρχομὸ τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ φίλου του. Γι' αὐτό, ὅταν τὴν Λαμπροπαρασκευὴ ἐπῆγαν οἰκογενειακῶς, νὰ λειτουργηθοῦν στὴν Ἁγιὰ Σωτῆρα, καὶ κατόπιν ἐκάθησαν γιὰ πρόγευμα, μαζὺ μὲ τὸν χαιρετισμὸν «Χριστὸς Ἀνέστη», ἀκούσθηκε καὶ ἕνας ἄλλος χαιρετισμός: «Ἡ ὥρα ἡ καλή, συμπέθερε, καὶ τὰ στέφανα μὲ τὸ καλό»! Ἐχαιρέτισαν τοὺς ἀρραβῶνες τῶν ἐγγονιῶν τους. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ γινόνταν συμπέθεροι μὲ τὸν γάμο τῶν ἐγγονιῶν τους, ἀφοῦ δὲν εὐτύχησαν νὰ συμπεθεριάσουν, ὅπως εἶχαν σχεδιάσει τὰ παληὰ χρόνια, μὲ τὸν γάμο τῶν παιδιῶν τους.

Η ΜΑΝΑ

Φουρτούνιασεν ἡ θάλασσα καὶ βουρκωθῆκαν τὰ βουνά!
εἶναι βουβὰ τ' ἀηδόνια μας καὶ τὰ οὐράνια σκοτεινά,
κι' ἡ δόλια μου ματιὰ θολή,
παιδί μου, ὥρα σου καλή.

Εἶν' ἡ καρδιά μου κρύσταλλο καὶ τὸ κορμί μου παγωνιά,
σαλεύει ὁ νοῦς μου σὰν δενδρὶ ποὺ στέκει ἀντίκρυ στὸ χιονιὰ
καὶ εἶναι ξέβαθο πολὺ—
παιδί μου, ὥρα σου καλή.

Βουΐζει τὸ κεφάλι μου σὰν τοῦ χειμάρρου τὴ βοή,
ξηράθηκαν τὰ χείλη μου καὶ μοῦ ἐκόπηκε ἡ πνοὴ
σ' αὐτὸ τὸ ὕστερο φιλί—
παιδί μου, ὥρα σου καλή.

Νὰ σὲ παιδέψῃ ὁ πλάστης μου, καταραμένη ξενιτιά!
μᾶς παίρνεις τὰ παιδάκια μας καὶ μᾶς ἀφήνεις στὴ φωτιά,
καὶ πίνουμε τόση χολή,
ὅταν τοὺς λέμε «ὥρα καλή»!

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ΠΕΡΙΟΔΕΥΟΝΤΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

Ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ

Ἡ 10η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις ἐθέσπισε τὸν θεσμὸν τῶν Περιοδευόντων Διδασκάλων. Ἐσκέφθη πολὺ ὀρθῶς ὅτι τὸ καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου εἶναι νὰ ἐμβολιάσῃ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδοξίαν ὅλα τὰ ἑλληνικῆς καταγωγῆς παιδιά. Κατενόησεν ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν ἐπιτυγχάνεται ἁπλῶς μὲ τὸ νὰ περιμένουν τὰ σχολεῖα νὰ προσέλθουν εἰς αὐτὰ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται. Πρέπει ὁ διδάσκαλος νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ διδάσκῃ τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα, λόγῳ τῶν ἀποστάσεων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ κοινοτικὸν σχολεῖον.

Προκειμένου νὰ ἐπιζήσῃ ἡ ἑλληνικὴ ἰδεολογία καὶ διαιωνισθῇ ἡ ἑλληνικὴ παράδοσις μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου τῆς Ἀμερικῆς, πρέπει νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν ἐπίζησίν μας αὐτὴν μὲ κάθε δυνατὸν τρόπον. Ὅταν ἐξασθενῇ ὁ ὀργανισμός, κάμνομεν ἐνέσεις εἰς τὸν ἀσθενῆ μέχρις ὅτου ἀναλάβῃ. Ἔτσι καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα δὲν ἀναμένει ὁ λειτουργὸς νὰ προσέλθουν μόνοι οἱ ἔχοντες ἀνάγκην φρονηματισμοῦ καὶ ἐμψυχώσεως, πηγαίνει ὁ ἴδιος καὶ τοὺς εὑρίσκει. Ἄλλως τε ὁ θεσμὸς τῶν περιοδευόντων διδασκάλων, δὲν εἶναι πρωτοφανής. Ἐφηρμόσθη ἐπιτυχῶς εἰς τὰς Σκανδιναυϊκὰς χώρας, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφορμόζεται ἀπὸ τὸν ἔφιππον διδάσκαλον, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται τὰ παιδιὰ τῶν ἀγροτικῶν περιφερειῶν καὶ τὰ διδάσκει καὶ τὰ φρονηματίζει.

Τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς διδασκαλίας δὲν φαίνεται νὰ κατενοήθη καλῶς ἀπὸ ὅλας τὰς Κοινότητάς μας. Οἱ ἡγέται των δὲν βλέπουν τὸ ἀπώτερον μέλλον. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπουν εἶναι ὅτι ἀραιώνεται ὁ πληθυσμὸς τῶν σχολείων διαρκῶς. Οἱ Ἕλληνες τοῦ νέου κόσμου μετατοπίζονται ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπὸ περιοχῆς εἰς περιοχήν. Καὶ μαζὺ μὲ αὐτοὺς μετατοπίζονται καὶ τὰ παιδιά των. Ἄλλοι μετακομίζονται εἰς τὰ ἰδιόκτητα σπίτια, τὰ ὁποῖα ἀγοράζουν μακρὰν τῶν Κοινοτικῶν κέντρων. Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Νὰ μὴ μετατοπίζωνται οἱ ὁμογενεῖς; Νὰ ἔρχωνται μικρὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο μὲ διάφορα μέσα συγκοινωνίας ἐπικίνδυνα δι' αὐτά; Νὰ μείνουν ἄμοιρα Ἑλληνικῆς μορφώσεως; Ὄχι. Ὅπου εἶναι δυνατὸν νὰ συγκεντρωθοῦν ὀλίγα παιδιά, ἔστω καὶ εἰς ἕνα ἑλληνικὸ σπίτι, νὰ στέλλεται ὁ διδάσκαλος νὰ διδάσκῃ αὐτὰ τοὐλάχιστον μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα, ἐν εἴδει παραδόσεως ἰδιωτικοῦ μαθήματος, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ἀποτελεσματικώτατον εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ γονεὺς ἦτο εἰς θέσιν νὰ προσλάβῃ διδασκάλισσαν.

Ἀλλ' εἶναι δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ ἑνὸς τοιούτου συστήματος; Τὴν μίαν ἡμέραν ὁ διδάσκαλος νὰ διδάσκῃ πέντε ἓξ παιδιὰ στὸ Φὼρτ Λή, τὴν ἄλλη στὸ Τίνεκ τοῦ Χώδσονος καὶ τὴν ἄλλην στοὺς 45 δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης; Μάλιστα. Καὶ εἶναι συμφέρον τῆς Κοινότητος ἡ ὁποία ἐκτὸς ὅτι συγκρατεῖ τὰ παιδιά της, διαφυλάττει καὶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ποιμνίου της πρὸς αὐτήν.

Ἤδη ὁ θεσμὸς ἐφηρμόσθη εἰς διαφόρους Κοινότητας καὶ ἐπέτυχε. Παράδειγμα φέρομεν τὴν Κοινότητα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Μπόφφαλο, Ν. Υ. Ἀναφέρομεν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Σχολείων τῆς Κοινότητος αὐτῆς κ. Ἀθ. Θεοδωρίδου. Ἰδοὺ τί μᾶς γράφει:

«Στὸ Κοινοτικὸν ἀπογευματινὸν Σχολεῖον ἐν Μπόφφαλο ἔχομεν 50 παιδιά. Ἔχομεν καὶ ἕκτακτον τάξιν ἀποτελουμένην ἀπὸ φοιτητὰς Κολλεγίων καὶ Γυμνασίων, 20 τὸν ἀριθμόν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν Λέσχην Διανοουμένων. Ἡ Λέσχη συνέρχεται κάθε Παρασκευήν. Τὴν πρώτην ὥραν τὴν διαθέτομεν διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς γραμματικῆς καὶ συντάξεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν δὲ δευτέραν ὥραν εἰς διαλογικὰς συζητήσεις ἐπὶ θεμάτων σχετιζομένων πάντοτε μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Γραμματολογίαν, Ἱστορίαν καὶ Ἐκκλησίαν. Διὰ κάθε συγκέντρωσιν ὁρίζομεν δύο ὁμιλητὰς ἀπὸ φοιτητάς. Οὗτοι προετοιμάζονται δι' ὡρισμένο θέμα καὶ ὁμιλοῦν τὴν ἑπομένην Παρασκευήν. Μετὰ τὰς ὁμιλίας συνεχίζεται διαλογικὴ συζήτησις ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ θεμάτων. Νομίζω ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Λέσχην μανθάνουν μὲ τὴν φοίτησιν αὐτὴν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, πολὺ περισσότερα παρ' ὅσα μανθάνουν παιδιὰ μικρότερα φοιτῶντα τρεῖς ἕως πέντε φορὰς τὴν ἑβδομάδα εἰς ἀπογευματινὰ σχολεῖα.

»Εἰς τὸ Νιαγκάρα Φὼλλς ἔχομεν 14 παιδιά. Ἐκ τούτων τὰ 6 εἶναι φοιτηταὶ Ἀμερικανικῶν Γυμνασίων. Εἰς αὐτὰ συμπεριλαμβάνεται μία Ἰταλίς, σύζυγος ἑνὸς φοιτητοῦ. Τὰ ἐπίλοιπα 7 εἶναι μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, ἡλικίας 6-10 ἐτῶν. Εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ Γυμνασίου ἐφαρμόζομεν τὸ ἴδιον σύστημα διδασκαλίας, ὅπως καὶ εἰς τὴν Λέσχην τῶν Διανοουμένων ἐν Μπόφφαλο.

»Εἰς τὸ LOCKPORT ἡ Κοινότης στέλλει τὴν συνάδελφον Καν Παρασκευὴν Β. Πικῆ, ἡ ὁποία διδάσκει εἰς τέσσερα παιδιὰ ἡλικίας 6-19 ἐτῶν. Διδάσκει Ἀνάγνωσιν, Ἑρμηνείαν, Ἀντιγραφὴν καὶ Ὀρθογραφίαν. Συμφωνῶ πληρέστατα ὅσον ἀφορᾷ τὸν θεσμὸν τῶν Περιοδευόντων Διδασκάλων, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα εἶναι λαμπρά.»

Ἡ Κοινότης τοῦ Μπόφφαλο γνωρίζει τὴν ἀποστολήν της. Δὲν ἐγκαταλείπει τέσσαρα παιδιὰ ἐδῶ, ἓξ ἐκεῖ, ἑπτὰ παραπέρα. Εἶναι τὰ ἐν διασπορᾷ παιδιά της τὰ ὁποῖα ἀγαπᾷ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ περιλάβῃ εἰς τὰς πτέρυγάς της.

Ὁ θεσμὸς τῶν περιοδευόντων διδασκάλων πρέπει νὰ γενικευθῇ.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ Κυριακὴ τοῦ Μαΐου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν μητέρα. Παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουν πολιτισμένοι ἄνθρωποι, περισσότερον δὲ ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, κατὰ τὴν συνήθειαν ποὺ ἐπικρατεῖ, ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ ἑορτασθῇ μὲ ἀσυνήθη ἐνθουσιασμὸν καὶ λαμπρότητα. Ὁ κόσμος ὁλόκληρος, σὰν μία μεγάλη οἰκογένεια, θὰ τιμήσῃ τὴν μητέρα, καὶ τὴν σημερινὴν καὶ τὴν χθεσινήν, ἐκείνην, ποὺ ἀγωνίζεται ἀκόμη καρτερικὰ ἐπάνω εἰς τὰς ἐπάλξεις, καὶ ἐκείνην, ποὺ ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ἱεράν της ἀποστολὴν καὶ ἀναπαύεται πλέον ἐν Κυρίῳ. Ἀλλ' ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς ἂς μὴ σταματήσῃ ἐδῶ. Ἂς δώσῃ ἀφορμὴν νὰ ὑπογραμμισθῇ εἰδικώτερον ἡ ἀνυπολόγιστος ἀξία τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ καὶ ἡ προνομιακὴ θέσις, τὴν ὁποίαν κατέχει ἐν αὐτῷ ἡ πιστὴ σύζυγος καὶ ἀφωσιωμένη μητέρα. Εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ κατανοηθοῦν πλήρως αἱ ἀλήθεια αὐταί, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε, ἀπὸ τῶν προχριστιανικῶν χρόνων, ἡ οἰκογένεια εὑρέθη ἐνώπιον κινδύνου σοβαροτέρου ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζει σήμερον, ἀπὸ τὰς συνεχεῖς ἐπιθέσεις τοῦ διαλυτικοῦ ὑλισμοῦ. Καὶ πρὸς τὸν κίνδυνον αὐτὸν μόνη ἡ μητέρα δύναται νὰ ἀναμετρηθῇ νικηφόρως μὲ τὴν στοργικήν της αὐταπάρνησιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔχει εὐλογηθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ.

✣ ✣ ✣

Η ΑΛΛΗ ΜΑΣ ΜΗΤΕΡΑ

ΜΕ τὴν ἰδίαν εὐκαιρίαν, ἐπιβάλλεται νὰ τιμήσωμεν καὶ μίαν ἄλλην μητέρα, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐχάρισεν ὁ Κύριος. Εἶναι ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία. Κανεὶς ἄλλος λαός, ἐκτὸς τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, δὲν ὠνόμασε τὴν Ἐκκλησίαν του Μητέρα. Καὶ δὲν εἶναι μητέρα κατ' ὄνομα, εἶναι κατ' οὐσίαν. Δὲν τῆς ἀπεδόθη ὁ τίτλος αὐτὸς χατηρικῶς, τὸν ἐκέρδισε μὲ τὴν στοργήν της, μὲ τὰς θυσίας της, μὲ αἷμα μαρτυρίου. Ἀλλ' ἡ συγγένεια προϋποθέτει πάντοτε ἀμοιβαιότητα ὑποχρεώσεων. Ἡ Μητέρα - Ἐκκλησία, κατὰ κοινὴν ἀναγνώρισιν, ἐξεπλήρωσε τὰς ὑποχρεώσεις της καὶ μάλιστα μὲ τὸ παραπάνω. Ἀναμένει τώρα ἀπὸ ἡμᾶς, τὰ τέκνα της, νὰ κάμωμεν τὸ ἴδιον, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ συνεχίσῃ τὴν σωτήριον ἀποστολήν της. Σεβασμόν, ὑπακοήν, ὑποστήριξιν—ἰδοὺ τὶ ἀναμένει.

✣ ✣ ✣

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

Η Συνομοσπονδία Ἑλληνικῶν Σωματείων Νέας Ὑόρκης ἑώρτασε τὴν ἐπέτειον τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ μεγάλης παρελάσεως ἐπὶ τῆς πέμπτης λεωφόρου τῆς Νέας Ὑόρκης, τὴν Κυριακήν, 8ην Ἀπριλίου. Σχηματισμοὶ Ἑλληνικῶν ὀργανώσεων καὶ Κοινοτήτων μὲ τοπικὰς ἐνδυμασίας καὶ ὡραιότατα συμβολικὰ ἅρματα παρήλασαν, ὑπὸ τὴν συνοδείαν μουσικῆς, πρὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀμερικανῶν ἐπισήμων καὶ κατηυθύνθησαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν, ἔνθα ἐτελέσθη Πανηγυρικὴ Δοξολογία ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαήλ, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Ἱερατείου τῆς Α' Ἀρχιεπισκοπικῆς περιφερείας. Συνθήματα τῆς παρελάσεως, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν ἄνω τῶν 150 χιλιάδων κόσμου, ἦσαν ἡ δικαίωσις τῶν ἐδαφικῶν διεκδικήσεων τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ ἄμεσος ἐπαναπατρισμὸς τῶν ἀπαχθέντων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἡ παρέλασις ἐπροκάλεσεν εἰς ὅλους βαθυτάτην συγκίνησιν καὶ ὑπερέβη εἰς ἐπιτυχίαν ὅλας τὰς προηγουμένας. Ὁ Ἑλληνικὸς καὶ Ἀμερικανικὸς τύπος ἐπὶ ἡμέρας ἐδημοσίευεν ἐνθουσιώδη ἄρθρα καὶ φωτογραφίας τῆς παρελάσεως. Ἡ Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ εἶναι βεβαία, ὅτι προσέφερεν ἀνεκτίμητον ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν.

✣ ✣ ✣

ΕΥΓΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

ΤΗΝ 15ην Ἀπριλίου, ὁ Διδασκαλικὸς Σύνδεσμος Νέας Ὑόρκης καὶ περιχώρων ἔδωσε παράστασιν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Ξενοδοχείου CAPITOL τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐρασιτέχναι ἠθοποιοὶ — διδάσκαλοι καὶ μαθηταί των—ἔπαιξαν ἐνώπιον ὑπερπεντακοσίων θεατῶν τὴν τραγωδίαν «Μερόπη» τοῦ ἀειμνήστου Δ. Βερναδάκη. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἔργου ἦτο ἐπιτυχὴς καὶ ἡ ἀπόδοσίς του κατὰ πάντα ἀρίστη. Οἱ θεαταί, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὑποθέσεως μὲ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον, ὄντως ἀνεβαπτίσθησαν εἰς τὰ ὑψηλὰ διδάγματα τοῦ ἀθανάτου τούτου ἔργου. «Ὁ Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», συμμεριζόμενος ἀνεπιφυλάκτως τὸν ἐκδηλωθέντα ἐνθουσιασμὸν τῶν θεατῶν, ἀπευθύνει ὁλόθερμα συγχαρητήρια πρὸς τὸν ἀκάματον διδασκαλικόν μας κόσμον, ὁ ὁποῖος, ὄχι μόνον διὰ τῆς διδασκαλικῆς ἕδρας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς θεατρικῆς σκηνῆς, μοχθεῖ νὰ διατηρήσῃ ἄσβεστον τὴν λαμπάδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

✣ ✣ ✣

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

ΕΓΝΩΣΘΗ μετὰ πολλῆς χαρᾶς ὅτι εἰς πλήρωσιν τῆς χηρευούσης Μητροπόλεως Θυατείρων ἐκλήθη παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. κ. Ἀθηναγόρας. Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν πάντοτε εὐγνώμονα ἀνάμνησιν τῆς μακρᾶς καὶ εὐεργετικῆς δράσεως τῆς Α. Σεβασμιότητος ἐν μέσῳ αὐτῶν, θεωροῦν τὴν προσγενομένην Αὐτῇ τιμὴν ὡς ἀπολύτως δικαίαν καὶ πρέπουσαν. Διὰ τοῦτο, λίαν εὐχαρίστως ὑποβάλλουν πρὸς τὸν Ἅγιον Θυατείρων εἰλικρινῆ καὶ ἐγκάρδια συγχαρητήρια, δεόμενοι τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, ὅπως ἀναδείξῃ Αὐτὸν κατὰ πάντα ἄξιον τοῦ ἀοιδίμου προκατόχου του.

CHURCH YOUTH ORGANIZATION

GREEK ARCHDIOCESE OF N. & S. AMERICA
NATIONAL YOUTH OFFICE

To all Greek Orthodox Youth Federations and Organizations in the Communities of this Archdiocese whose members are 18 years of age and over:

I. NATIONAL YOUTH CONFERENCE

The first National Youth Conference will be held from July 12 to July 15, 1951 at Chicago, Illinois, with headquarters at the Hotel Morrison in downtown Chicago.

Each Community is invited to send 3 representatives who should be laymen and should be elected by the youth organization from among the active young members of the Community and each Youth Organization. Their election should be approved by the local Priest and President of the Board of Trustees.

Each Community will have one vote and no Community may be represented by another Community or by an individual from another Community.

The representatives must bring with them to the convention duly certified identification papers signed by the community's priest and president. A list of their names and addresses should be sent as soon as possible to the National Youth Office of the Archdiocese, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y., with a copy to the Convention Committee, O. Y. Central Council, 6917 S. Green Street, Chicago 21, Illinois.

Reservations for the Hotel Morrison should be made immediately by filling out and mailing the enclosed forms.

All the communities are strongly urged to give every possible financial help to the local youth so that their representatives may make the trip to Chicago.

The young people, meanwhile, should hold special meetings in advance of the conference to discuss fully the serious problems which confront them as a group. They should also consider beforehand a PLAN which is a suggested setup worked out by the National Youth Office for the uniform organization of our young men and women 18 years of age and over. They should bring to the convention a brief but concise report on the history and operation of their individual youth groups. These reports will be kept at the Archdiocese's files after the convention. The above-mentioned plans, will be mailed to the G.O.Y. Organization in the near future together with the agenda of the Convention.

For any additional information please write:

Convention Committee, O. Y. Central Council
6917 S. Green Street
Chicago 21, Illinois

CONFERENCE PROGRAM

Thursday, July 12th.— Registration in the Embassy Room, 12 noon to 4 p.m.

Thursday, July 12th.— "Get acquainted" social in the Roosevelt Room in the evening.

Friday, July 13th.— General Assembly, official opening and committee appointments, in the Mural Room, 9 a.m. to 12 noon.

Friday, July 13th.— Committee meetings in various rooms, 2 p.m. to 5 p.m.

Saturday, July 14th.— Committee meetings in various rooms, 9 a.m. to 12 noon.

Saturday, July 14th.— General Assembly, committee reports, 2 p.m. to 6 p.m.

Saturday, July 14th.— Conference Ball in the Mural Room, 9 p.m.

Sunday, July 15th.— Archieratical mass at the either Cathedral or Grant Park Band Shell, His Eminence Archbishop Michael and the Rt. Rev. Auxiliary Bishops officiating.

Sunday, July 15th.— Final committee reports in the Roosevelt Room, 2:30 p.m. to 6 p.m.

Sunday, July 15th.— Conference Banquet in the Mural Room, 8 p.m.

II. FIRST G. O. YOUTH EXCURSION TO GREECE

1951 has been proclaimed "Homecoming Year" by the Government of Greece. In this connection a very complete program of activities has been arranged by King Paul's Committee so that all visitors will be able to enjoy even during a brief stay, the archeological wonders and pleasant modern life of Greece.

In this connection the Greek Archdiocese of North and South America is entertaining the thought of organizing the first excursion to Greece of the organized youth of our communities. A purely educational program, the excursion covered would be for young men and women 18 years of age and over, and would cover the period from July 15th to August 31st, provided a sufficient number of individuals register their desire to participate on or before May 15th, 1951 with this office.

His Eminence Archbishop Michael has designated the Rt. Rev. Germanos, Titular Bishop of Nyssa, to head this first excursion.

The purpose of this excursion will be to give our youth the opportunity of seeing Greece and to appreciate more deeply the spirit that has distinguished Greece through the ages and down to this day.

Those who wish to make the excursion are assured that the finest facilities and accommodations have been obtained and that expenses will be kept to a minimum. The total expense per person will be about $650.00.

If you are interested, please apply at this office by May 15, 1951. If a sufficient number of you apply, then a detailed excursion program will be announced.

Ἐκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὴν 3ην Μαρτίου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος παρὰ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Νεοφύλου, μετέβη εἰς CHARLESTON, S. C. καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ἐν τῷ Κοινοτικῷ Ναῷ ὁμογενεῖς κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου, τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὸ παρατεθὲν πρὸς τιμήν του ἐπίσημον γεῦμα.

Τὴν 11ην τοῦ ἰδίου μηνός, ἡ Α. Σεβασμιότης ἐτέλεσε τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Βαρβάρας, ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον πρὸς τοὺς συρρεύσαντας πιστούς.

Τὴν Πέμπτην, 13ην Μαρτίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὑπεδέχθη εἰς τὸν Κεντρικὸν Σταθμὸν Νέας Ὑόρκης τὴν Α. Υ., τὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, ὃν καὶ ἐδεξιώθη τὴν ἐπαύριον ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ.

Τὴν Παρασκευήν, 16ην, ἐτέλεσε τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, PASSAIC, N. J.

Τὸ Σάββατον, 17ην, μεταβὰς εἰς BALTIMORE, MD., ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Κοινοτικῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τῇ δὲ ἐπαύριον, κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονον Ἀντώνιον Παπαδόπουλον, ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς BROOKLINE καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

Τὴν Παρασκευήν, 23ην, ὡμίλησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, ἐν NEW BRUNSWICK, N. J.

Τὴν Κυριακήν, 25ην Μαρτίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν Μ. Δοξολογίαν, ἡ Α. Σεβασμιότης ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Τὴν 29ην, τὸ ἑσπέρας, ὡμίλησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μ. Ἀποδείπνου εἰς τὸν ἐν GALVESTON, TEXAS Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τῇ δὲ ἐπαύριον, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐν HOUSTON, TEXAS.

Τὸ Σάββατον ἑσπέρας, 31ην τοῦ ἰδίου μηνός, μεταβὰς εἰς SAN ANTONIO, TEXAS ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν ἐν τῷ ἐκεῖ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγ. Σοφίας καὶ ὡμίλησε καταλλήλως πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα.

Τὴν Κυριακήν, 1ην Ἀπριλίου, ἐλειτούργησεν ἐντὸς εὐρυτάτης αἰθούσης ἐν AUSTIN, TEXAS χάριν τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν Μ. Δοξολογίαν, ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 25ης Μαρτίου, ὡμίλησε καταλλήλως. Ὁμοίως ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὡμίλησεν Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστὶ εἰς τὸ παρατεθὲν κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας πρὸς τιμήν του ἐπίσημον δεῖπνον παρὰ τῆς Ὀργανώσεως ΑΗΕΡΑ.

ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΣ

—Τὴν Κυριακήν, 25 Φεβρουαρίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ν. Ὑόρκης καὶ ὡμίλησεν ἐπὶ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

—Τὴν 2αν Μαρτίου, παρεκάθισεν εἰς δεῖπνον, δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγ. Ἐλευθερίου, Ν. Ὑόρκης ὑπὲρ ἀνεγέρσεως Κοινοτικοῦ Σχολείου καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 4ην Μαρτίου ἔλαβε μέρος εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοινότητος Νόργουϊτς, Κονν., τελεσθέντων ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἁγίου Ναζιανζοῦ.

—Τὴν 16ην Μαρτίου, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν, εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Τζαμαϊϊκα, καὶ ὡμίλησε περὶ τῆς θέσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Χριστιανικὴν λατρείαν.

—Τὴν 18ην Μαρτίου, Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐν Μπροῦκλυν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

—Τὴν 23ην Μαρτίου, μετέβη εἰς Γουῆλιν, Γουέστ Βιρτζίνια, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν, ὁμιλήσας καταλλήλως. Τὴν ἐπαύριον δὲ Σάββατον, μετέβη εἰς τὴν γειτονικὴν Κοινότητα Μάρτινς Φέρρυ, Ὄχάϊο, καὶ συνελειτούργησε μετὰ τῶν αἰδ. Ἰω. Γερανίου, τῆς Κοινότητος Γουῆλιν, Ἀρτ. Μάνδακα, τῆς Κοινότητος Γουέρτον καὶ Ἰω. Παπαλυμπέρη, τῆς Κοινότητος Στούμπενβιλ, Ὄχάϊο.

—Τὴν 26ην Μαρτίου, μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα Στοῦμπενβιλ, Ὄχάϊο, ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε καταλλήλως. Τὸ ἀπόγευμα ἑωρτάσθη ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ εἰς τὸ Χῶλλ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὡμίλησε ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821.

—Τὴν 26ην ἐτέλεσε Θ. Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων, εἰς τὴν γειτονικὴν Κοινότητα Γουέρτον, Γ. Βιρτζίνια καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 30ὴν Μαρτίου, προσκληθεὶς ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, 1ην Ἀπριλίου, μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα Νιοὺ Μπρόνζγουϊκ, Νιοὺ Τζέρζυ, καὶ ἐτέλεσε Θ. Λειτουργίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὡμίλησε περὶ τῆς σημασίας τῆς ἑορτῆς.

—Τὴν Παρασκευήν, 6ην Ἀπριλίου, ἐτέλεσεν εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐν Στάμφορντ, Κονν., τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν, ὁμιλήσας καταλλήλως, τὴν δὲ Κυριακήν, 8ην Ἀπριλίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὴν αὐτὴν Κοινότητα καὶ ὡμίλησεν ἐπὶ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

—Τὴν Παρασκευήν, 13ην Ἀπριλίου, προσκληθεὶς μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα Ἁγ. Κωνσταντίνου, ἐν Ντητρόϊτ, καὶ ἐτέλεσε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, ὁμιλήσας περὶ τῆς καθιερώσεως τῆς Ἱερᾶς ταύτης Ἀκολουθίας. Τὴν δὲ Κυριακήν, 15ην Ἀπριλίου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν αὐτὸν Ἱ. Ναὸν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανὸς

—Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, τὴν Κυριακήν, 4ην Μαρτίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος Γουΐνστον Σάλεμ, Βορ. Καρ., μὲ θέμα τὸ νέον Οἰκονομικὸν πρόγραμμα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ὡμίλησε μὲ τὸ αὐτὸ περίπου θέμα εἰς τὰ μέλη τῆς Ἀχέπα, τῆς ἰδίας πόλεως.

—Τὴν 5ην ἰδ. μ., μεταβὰς εἰς Χάϊ Πόϊντ, Β. Κ., ὡμίλησε πρὸς τοὺς αὐτόσε ὁμογενεῖς μας συγκεντρώσας αὐτοὺς εἰς τὸ ἐκκλησίδιον εἰς Θ. Λειτουργίαν.

—Τὴν ἑπομένην ἐπεσκέφθη ἐν Ρόλεϊ, Β. Κ., τὸν ἐντ. Κυβερνήτην τῆς Πολιτείας Βορείου Καρολίνας, συνοδευόμενος μετὰ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 7ην καὶ 8ην ἰδ. μ., ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινὸν σχολεῖον τῆς Κοινότητος Σάρλοτ καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς

μαθητρίας.

—Τὸ Σάββατον, 10ην ἰδ. μ. ἀνελθὼν εἰς Ἀνάπολιν, Μαίρυλαντ, ἔψαλεν ἑσπερινόν, τὴν δὲ ἑπομένην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐχειροτόνησε διάκονον τὸν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολ. Σχολῆς μας Ἀντ. Ν. Παπαδόπουλον. Ἀκολούθως, εἰς γεῦμα δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Φιλοπτώχου, ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῶν ὑποχρεώσεών μας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπήν μας.

—Τὴν 14ην παρέστη εἰς τὴν νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν τοῦ προσφιλοῦς συγγενοῦς του Γεωργίου Ντόρου, τελεσθεῖσαν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος.

—Τὴν 16ην, κατελθὼν εἰς Ρονόκ, Βα., ἔψαλε τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα, ἀναπτύξας τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὕμνου τούτου. Τὴν ἑπομένην εἶχε συνεδρίαν μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 18ην, Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς αὐτῆς Κοινότητος, ἐχειροθέτησε δὲ ἑπτὰ ἀναγνώστας.

—Τὴν 20ὴν ἰδ. μ., μετέβη εἰς Χουάϊτ Σόλφορ Σίτυ, Δυτ. Βιρτζινίας, καὶ ἐπεσκέφθη τοὺς αὐτόσε ὀλίγους ὁμογενεῖς, καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐσταμάτησεν εἰς Νιοὺ Κάστλ, Βα., ὅπου εἶδε τοὺς πέντε ἐν τῇ παροικίᾳ ταύτῃ ὁμογενεῖς μας.

—Τὴν 21ην, μεταβὰς εἰς Λύντσμπουργκ, Βα., συνεκέντρωσε τοὺς τριάκοντα περίπου ὁμογενεῖς μας εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀχέπα, ἀφοῦ ἔψαλε μαζύ των τὸ Ἀπόδειπνον, ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς μὲ θέμα, αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον.

—Τὴν 24ην, ἀνελθὼν εἰς Φιλαδέλφειαν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα, πειθαρχία, ἑνότης, αὐτοθυσία. Κατὰ τὴν δοξολογίαν παρουσίασε τὸν Πρεσβευτὴν κ. Ι. Καλλέργην, ὁ ὁποῖος ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

—Τὸ ἀπόγευμα ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος, ἀπὸ τῆς Ραδιοφωνικῆς Ὥρας τῶν ἀδελφῶν Πάρα, ὡμίλησε μὲ θέμα «Πῶς θὰ ἠδύνατο ἡ σημερινὴ σπουδάζουσα νεολαία μας νὰ βοηθήσῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα».

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, εἰς τὸ Τάουν Χώλλ, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῇ ὅλη ἡ ὁμογένεια τῆς πόλεως Φιλαδελφείας, μετὰ προσευχήν, ὡμίλησε μὲ θέμα «Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ 1821 ἀπὸ ἀπόψεως Ἀμερικανικῆς».

—Τὴν 29ην Μαρτίου, ἐπιστρέψας εἰς Ρίτσμοντ, Βιργινίας, εἶχε συνεδρίαν μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ τοῦ Ἱ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος περὶ τοῦ Δεκαδολλαρίου, καὶ τὴν ἑπομένην ἔψαλε τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

—Τὴν 15ην Μαρτίου, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος ἐδέχθη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐπισκοπῆς μέλη τῆς ἐν Σικάγῳ Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἁγία Τριάς, καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν ζητήματα ἀφορῶντα τὴν Κοινότητα.

—Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν περιφορὰν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, συνευχομένους ἔχων ἅπαντας τοὺς ἱερεῖς τῶν Κοινοτήτων Σικάγου.

—Τὴν 19ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδέχθη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐπισκοπῆς μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐν Σικάγῳ Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν ζητήματα ἀφορῶντα τὴν Κοινότητα.

—Τὴν 20ὴν ἰδ. μηνός, προήδρευσε Πνευματικοῦ Δικαστηρίου διὰ ζητήματα τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ.

—Τὴν 22αν, συνοδευόμενος ὑπὸ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐπεσκέφθη τὸν Δήμαρχον Σικάγου καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν ὅπως προσέλθῃ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ ἐκδώσῃ τὴν σχετικὴν ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ Προκήρυξιν.

Ὁ Δήμαρχος κ. Κανέλλη, οὐ μόνον τὴν προκήρυξιν ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἀνεξαρτησίᾳ ἐξέδωκεν, ἀλλὰ καὶ συνπροσηυχήθη μετὰ τῶν ὁμογενῶν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸ Ἐκκλησίασμα σχετικά τινα πρὸς τὴν κήρυξιν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους.

—Τὴν 25ην, ἑορτάζοντος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὸ μὲν ἑσπέρας τῆς παραμονῆς ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, τὴν δ' ἐπαύριον ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν, συμπαραστατούμενος καὶ ὑπὸ πολλῶν ἱερέων. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν Δοξολογίαν ὡμίλησεν ἐπικαίρως.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρηκολούθησε τὴν παιδικὴν ἑορτὴν τοῦ ἀπογευματινοῦ Σχολείου τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ συνεχάρη ἐν τέλει τήν τε διδασκάλισσαν καὶ τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας διὰ τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν καὶ ἀπαγγελίαν τῶν ἐθνικῶν ποιημάτων καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐθνικῶν χορῶν.

—Τὴν 28ην ἐχοροστάτησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελσμοῦ κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Παλαιολόγου Μαμωνᾶ.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ

—Τὴν Πέμπτην, 1ην Μαρτίου, ἐπεσκέφθησαν τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον κ. Ἰεζεκιήλ, μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς ἐν ΚΕΕΝ, Ν. Η., Ἑλληνικῆς Κοινότητος εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Θεολ. Σχολῆς καὶ συνεζήτησαν μετ' αὐτοῦ διάφορα προβλήματα τῆς Κοινοτήτός των.

—Τὸ Σάββατον, 3ην Μαρτίου, ἔψαλε Μέγαν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγ. Τριάδος, Νόργουϊτς, Κονν., τὴν ἑπομένην δὲ Κυριακήν, 4ην Μαρτίου, ἐτέλεσε τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἐγκαινίων, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὸν Ἱ. Ναόν. Μετὰ ταῦτα παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθὲν εἰς τὴν Κοινοτικὴν αἴθουσαν, ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος καὶ τῶν κυριῶν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

—Τὴν Παρασκευήν, 9ην Μαρτίου τὸ ἑσπέρας, παρέστη εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Βοστώνης δοθὲν δεῖπνον, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀναχωρήσαντος πρίγκηπος τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου, εἰς τὸ Κόπλυ Πλάζα Χοτὲλ τῆς Βοστώνης.

—Τὴν Κυριακήν, 11ην Μαρτίου, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὴν Κοινότητα Χάρτφορντ, Κονν., ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνσωματώσεως τῆς Δωδεκανήσου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, δοθὲν εἰς τὸν οἶκον τοῦ προέδρου τοῦ ἐν τῇ πόλει τμήματος τῶν Ροδίων «Ἀπόλλων», τὸ δὲ ἑσπέρας παρέστη καὶ ὡμίλησεν εἰς ἑσπερίδα ὀργανωθεῖσαν ἐν τῇ Κοινοτικῇ αἰθούσῃ, καθ' ἣν ὡμίλησε ὑπὲρ τοῦ Μπίλντιν Φόντ τῆς Κοινότητος.

—Τὴν Παρασκευήν, 16ην Μαρτίου, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Α' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου εἰς Ἴψγουϊτς, Μασσ., καὶ

ὡμίλησεν ἀναπτύξας τὸ ζήτημα τοῦ Δεκαδολλαρίου.

—Τὴν Κυριακήν, 18ην Μαρτίου, ἐλειτούργησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν, εἰς Στάμφορντ, Κονν., καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας μεταβὰς εἰς Πήποντυ, Μασσ., ἐτέλεσεν ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησεν διὰ μακρῶν, διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Μετὰ ταῦτα παρέστη εἰς δεῖπνον, δοθὲν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Κυριῶν εἰς τὴν Κοινοτικὴν αἴθουσαν.

—Τὴν Πέμπτην, 22 Μαρτίου, τὸ ἑσπέρας, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως εἰς τὸ Λόουελλ, Μασσ.

—Τὴν Παρασκευήν, 23ην Μαρτίου, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Β΄ Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸ Μάρλμπορο, Μασσ.

—Τὸ Σάββατον, 24 Μαρτίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς, ἐπὶ τῇ Ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς καὶ ἐχειροτόνησε τὸν τελειόφοιτον τῆς Σχολῆς κ. Κωνστ. Μπεμπῆν, εἰς διάκονον. Παρευρέθησαν εἰς τὴν τελετήν, ὁ ἐντ. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Βοστώνῃ κ. Κ. Τριανταφυλλᾶκος, ὁ στρατηγὸς Τζαίημς Βὰν Φλήτ, οἱ Ἔφοροι τῆς Σχολῆς, καὶ ὡμίλησαν οἱ καθηγηταὶ τῆς Θ. Σχολῆς κ. Γ. Λιακόπουλος καὶ ὁ αἰδ. Θ. Θεοδωρίδης.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Θ. Σχολῆς κ. Ἰωάν. Φραγκούλας.

—Τὴν Κυριακήν, 25ην Μαρτίου, ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς πρεσβύτερον τὸν διάκονον κ. Κ. Μπεμπῆν. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν προέστη ἐπιμνημοσύνου δεήσεως διὰ τοὺς πεσόντας ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος καὶ δοξολογίας, ἀπηύθυνε δὲ σύντομον προσλαλιάν, ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν καθηκόντων ἡμῶν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, ἀπέναντι τῆς Ἑλληνορθοδόξου ἰδεολογίας μας.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας παρέστη καὶ ἀπήγειλε τὴν προσευχὴν καὶ ὡμίλησε καταλλήλως εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς Ἐπετείου τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Κοινοτήτων τῆς μείζονος Βοστώνης, ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη εἰς τὸ Σύμφονυ Χώλλ τῆς Βοστώνης.

—Τὴν Δευτέραν, 26 Μαρτίου, παρέστη καὶ ὡμίλησεν εἰς δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Πρόβιντενς, Ρὸντ Ἄϊλαντ, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς.

—Τὴν Τρίτην, 28 Μαρτίου, ἐτέλεσεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Βοστώνης τὴν Θ. Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων, καὶ ἐχειροθέτησε εἰς Σακελλάριον τὸν Ἱερ. Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος καὶ καθηγητὴν τῆς Θεολ. Σχολῆς αἰδ. Χρ. Πάππαν.

—Τὴν Παρασκευήν, 30 Μαρτίου, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Γ΄ Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου εἰς Λῶρενς, Μασσ., καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὸ Σάββατον, 31 Μαρτίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν εἰς Γουώτερταουν, Μασσ. καὶ ἐχειροτόνησε τὸν ἱεροδιάκονον κ. Γ. Κουτσογιαννόπουλον εἰς πρεσβύτερον. Μετὰ ταῦτα ἐτέλεσε τὸ βάπτισμα τοῦ θυγατρίου τοῦ π. Γεωργ. Κουτσογιαννοπούλου.

—Τὴν Κυριακήν, 1ην Ἀπριλίου, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγ. Σοφίας, ἐν Νιοὺ Λόντον, Κονν. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐτέλεσεν Ἁγιασμὸν εἰς τὸ νεοαγορασθὲν οἰκόπεδον τῆς Κοινότητος.

—Τὸ ἑσπέρας μετέβη εἰς Γουῶρετάουν, Μασσ., ὅπου παρέστη εἰς τιμητικὸν δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποχωρήσαντος τῆς ὑπηρεσίας τῆς Κοινότητος πατρὸς Εὐστρατίου Ρηγέλη.

—Τὴν Πέμπτην, 5ην Ἀπριλίου, ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Θεολ. Σχολῆς, προήδρευσε συνεδριάσεως τῶν Κατηχητριῶν τῆς μείζονος Βοστώνης, καθ' ἣν ἀπεφασίσθη νὰ διοργανωθῇ τὸ 9ον ἐτήσιον Κατηχητικὸν Συνέδριον τῆς Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας Νέας Ἀγγλίας, τὴν 19ην καὶ 20ὴν Μαΐου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Βοστώνης.

—Τὴν Παρασκευήν, 6ην Ἀπριλίου, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Δ΄ Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας εἰς τὴν Κοινότητα Πατῶκετ, Ρὸντ Ἄϊλαντ.

—Τὴν Κυριακήν, 8ην Ἀπριλίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πόρτλαντ, Μαίην, καὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Προγράμματος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν Τετάρτην, 11ην Ἀπριλίου, μεταβὰς εἰς Γοῦστερ, Μασσ., προέστη συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Μπίλντιν Φὸντ τῆς Κοινότητος καὶ ὡμίλησε σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ νέου Ναοῦ τῆς Κοινότητος.

—Τὴν Παρασκευήν, 13ην Ἀπριλίου, μεταβὰς εἰς Φέλλ Ρίβερ, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου καὶ ἐχειροθέτησε τὸν Ἱερ. Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος αἰδ. Παρθένιον Κομνηνόν, εἰς Σακελλάριον.

—Τὴν Κυριακήν, 15ην Ἀπριλίου, ἐλειτούργησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν Στάμφορντ, τῆς Κονν., καὶ ἀνέπτυξε τὰς ἀνάγκας τῆς Σεβ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας Κος Ἀθηναγόρας

Τὴν Τρίτην πρωΐαν, 20ὴν Φεβρουαρίου, ἐπεσκέφθη μετὰ Ἐπιτροπῆς τῆς Φιλοπτώχου τὰ νοσοκομεῖα τῆς πόλεως πρὸς παραμυθίαν τῶν ὁμογενῶν ἀσθενῶν. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας προήδρευσε γενικῆς συνελεύσεως τῆς Κοινότητος κατὰ τὴν ὁποίαν ὡμίλησε ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀναλύσας τὸ ζήτημα τοῦ δεκαδολλαρίου. Τὴν ἑπομένην ἑσπέρας προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ τῶν ἐγκαινίων καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Ἐπηκολούθησε ἐξομολόγησις ὁλοκλήρου τοῦ ἐκκλησιάσματος ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τῶν ἱερέων Σαμάρα καὶ Κουτρούλη. Τὴν ἑπομένην, Φεβρ. 22, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοινότητος Ἁγίας Τριάδος, ὁπότε ὡμίλησε Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί.

Τὸ Σάββατον ἑσπέρας, Φεβρ. 24, προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου TUSCON, ARIZONA. Τὴν ἑπομένην, Κυριακὴν 25ην Φεβρουαρ., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ ἰδίῳ Ναῷ, ὅπου καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον ἐπὶ τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβη εἰς NOGALES, MEXICO πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν. Τὴν 26ην Φεβρουαρ. μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Λὸς Ἄντζελες πρὸς σύσκεψιν μετὰ τῶν ἐκεῖ κοινοτικῶν παραγόντων. Τὴν 27ην Φεβρ. προήδρευσε τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῆς Κοινότητος TUSCON κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπεφασίσθη ἡ διοργάνωσις τῆς Κοινότητος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ

(Συνέχεια εἰς τὴν 23ην Σελίδα)

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

By Rev. D. N. SAKELLARIDES

Today more than ever before, this turbulant world needs the life-giving warmth of fraternal love, because everywhere we see the brotherhood of man receeding beyond the horizon; but it is not possible for anybody to pursue Love or Peace by doing wrong, scorning, or hating others. Just as holy love, likewise true peace always has the elements of a pure and brotherly affection, while satanic arrogance cannot be reconciled with a pure and honest peace.

The most important, lofty and interesting knowledge for a human being is the knowledge of his mission in life, his predestination which is taught properly by religion and not by our individual fantastic and arbitrary thoughts and invention. One of the aims of religion is to keep the idea of right and wrong, the conscience and common sense of man alive, especially during the horrible days of the past decade, through the frequent preaching of the Word of God, through proper and impressive ceremonies of worship and thanksgiving.

The Word of God is Christ, to whom all his followers, express their admiration and confess their own faith saying with Nicodemus "We know that you are a God-sent teacher." The noblest of all institutions is Christ's Church and deserves the support of all. Paul, in a farewell address to the Church of Ephesus, said to the officers: "Take heed, therefore, unto yourselves and to all the flock, over which the Holy Christ hath made overseers, to feed the Church of God, which He hath purchased with His own Blood."

The Church is no cheap institution. It offers the richest blessings and service of any organization in any city or community. It is a Devine Institution, which continues the work of Christ for the salvation of mankind and embraces all those who believe in Him. The Church represents all that Jesus was and stood for in redemption and service for He is the Head of the Church. God has planted in the soul of the man the religious instinct; so Religion is the relation and intercourse between man and God, to Whom the soul instinctively turns as its beginning and ultimate aim.

Christianity, alone, amongst religions, is unalloyed in its truth, blameless in its morality, international and indestructible in its power. Its foundation and extension, moreover, is a miracle which cannot be explained by natural causes.

The Church of God, therefore, is established upon a sure foundation and is the only institution that will stand the stress of truth and satisfy the needs of life and give the direction and preservation to society.

In our Church we worship our Lord according to the tenets and dogmas of the very democratically governed EASTERN ORTHODOX APOSTOLIC CHURCH, the historic mother of all the branches of Christianity, in the Greek language, in which our Lord Jesus Christ taught and the Apostles preached and wrote the New Testament. This Church, better known as the Greek Church, enabled the Greek race through centuries of foreign domination or National Independence, to survive and preserve its entity, traditions and language. It is estimated that there are about 160 million communicants of the faith throughout the world, of which about five million in the United States. Of these about a million are Greek-Americans, who can be found in every part of the country, and are organized in some 300 communities, recognizing the spiritual leadership of the Archbishop of the Greek Orthodox Church in North and South America, residing in New York City.

The term "Orthodoxy" is used to indicate the immutable conservation of the true Christian Doctrine, as taught by Christ and Apostles, and set forth in Holy Scripture and Holy Tradition, and reinforced and defended by the seven Ecumenical Synods, which have set and regulated the laws and Canons of the Church during the first nine centuries of the Christian era. In this sense the word is used as early as the second century. The appellation "Orthodoxy" was applied in Ancient times to the whole Church; but after the Western Church separated from the Eastern, it was appropriated by the latter, in as much as it was in the name of this faithfulness that it broke off the connection with the Western Church, which appropriated to itself the name "Catholic." Since the chief part in the Eastern Church was long taken by the Greek nation, very often, even in official documents, the name "Greek Church" was used as a synonym for "Orthodox Church," but at the present time when out of the sixteen Orthodox Churches only six are Greek and out of the 160 million Orthodox people all the Greeks number less than 10 million, the appellation has become an anachronism. A more convenient appellation is "Eastern Orthodox Church," so far as it denotes her geographical position, and brings out the idea that the "Orthodox" Church does not make up the whole Christian Church.

At the present time the Churches remaining Greek are: The Patriarchates of Constantinople, Of Alexandria, Egypt, of Jerusalem, and the Churches of Greece, Cyprus Island and Sinaitic. The others are: the Arabic Patriarchate of Antioch, the slavic and Central European Churches. The *Patriarch* of Constantinople, "His All Holiness the Archbishop of Constantinople, the New Rome, the Ecumenical Patri-

arch," has precedence over all Orthodox bishops throughout the world.

In order to understand the teachings and historic acceptance of the Orthodox Church as the trunk of the Christian Tree we must go back to the first or early period of its History.

The very first days of Christianity were marked by the invitation to the Hellenes — the Greeks — to accept it, and Christian Church of the first 2 Centuries was a Church of Greeks. Even in Rome the Christian Community was Greek, both in composition and in language. The missionary activity of the Church was wider and more successful in the region in which the influence of Hellenism had spread. The books of N.T., as well as the first production of Christian theology, were written in the Greek language. It was the Greek Churches that developed the idea of the logos, the doctrine of the Person of the Holy Trinity, and the like; it was they that introduced a Christian terminology, which was accepted everywhere; it was they that gave birth to Christian Apologetics. The external history of the period is characterized by the hostile attitude of the pagan State towards the Church, which found expression in the persecutions. The tendencies of the Roman Church are in this period very slightly noticeable so that the history of Orthodoxy almost coincides with that of Christianity.

The doctrine of the Orthodox faith derived from Divine Revelation. The Divine Revelation spread among men and is preserved in the church by two channels: Holy Tradition and Holy Scripture.

The Church is: 1. *One*, because all Christians are one body, with one Head, Christ, with one Faith, and one organization. 2. *Holy,* because it is sanctified by Christ with His blood, teaches a Holy Faith, and through the Sacraments aims at the sanctification of its members. 3. *Catholic,* because it holds all the truth, is foreordained to hold fast to it for all time, to teach all peoples, and to embrace within its membership all humanity. 4. *Apostolic,* because it traces its beginning back to the Apostles, holds the teachings of the Apostles entire and unadulterated, and is governed by the canonical successors of the Apostles, whose successors have received Holy Orders from them in uninterrupted succession.

The 700 million of Christians today should be really *One Holy Catholic and Apostolic Church,* because Christ is One and not divided. The unity in life and worship of the one church should have the Communion of Saints and not the Denominational Color. But do not allow these denominational differences to disturb you. The Church is the eternal "Body of Christ" and in spite of its human weaknesses *man can there find God.* Christianity has not failed; churches may have failed, but not Christianity! For never in the history of the world was Christianity a more vital force in human life than it is today. Christ alone promises and assures in a "life more abundant" if we are pure enough to carry His Cross. And we know well that there is not substitute for the Holy Cross ! There has to be a choice between Christ's Cross and Stalin's Hammer and Sickle! God is the Creator, the provider, the Redeemer, the Comforter, our common Father. "This Poor Man cried, and the Lord heard him, and saved him out of all his troubles," is the way that David put it. Yes, Christ is our natural and spiritual Guide and Leader. Let us translate our love for God into a Christlike life, seven days a week, fifty-two weeks a year. Let us follow this especially when we are lonely, defeated and broken on life's wheel. "He is the only way." To Him justly we ascribe all glory, Honour, and Worship. Amen.

RELIGIOUS PUBLICATIONS IN ENGLISH

By APOSTOLOS MAKRAKIS

(Available through the "United Movement of Orthodox Youth," 10 E. 79th St., New York 21, N. Y.

Interpretation of the New Testament vol. I-II, pp. 2000, $20.
Interpretation of the Book of Revelation, pp. 552, $5.
Commentary of the Psalms of David, pp. 986, $10.
The Bible and the World, pp. 516, $5.
A New Philosophy and the Philosophical Sciences, vol. I-II, pp. 1560, $10.
Divine and Sacred Catechism, pp. 224, $2.
Memoir on the Nature of the Church of Christ, pp. 176, $1.50.

RECOMMENDATIONS :

" . . . We wish a wide circulation of Apostolos Makrakis' Works among the clergy and the laity . . . for the edification of their souls."

Athenagoras, Patriarch of Constantinople.

" . . . Apostolos Makrakis both in his speeches and in his written work lent a serious impulse to christian people everywhere to live in conformity with Christ . . . "

Michael, Archbishop of N. and S. America.

" . . . I heartily recommend the works of Makrakis to all seekers after knowledge of things divine and human, especially to Orthodox students in the schools of higher learning in America."

Leonty, Archbishop of the Russian Orthodox Church in America.

THE PARTHENON

Copyright Nellys

IN GRATITUDE TO GREECE

BY MARY ELLEN CHASE
Smith College, Northampton, Mass.

I cannot remember a time when I did not know about Greece. The knowledge of it seems, indeed, to have been born with me, like my hands and my feet. I suppose I first heard of it in one of those many hours when as a small child I listened to tales of the sea and of sailing-ships, hours whose actual time and substance have been lost in the deep pool of the past, but whose words and events so slipped into my mind that they formed a part of existing experience before I became aware of it as experience. For my grandfather sailed to Greece in the great maritime days of the 1850's when Maine ships voyaged to far cōrners of the earth and when the people of Maine seacoast villages so knew the world that, in Sarah Orne Jewett's fine phrase, "they never mistook their native parishes for the whole instead of a part thereof."

As a very little girl, then, I must have been told of Greece, of the port of Piraeus where my grandfather's ship docked and of the blue, blue waters of the Aegean. I do remember distinctly that when I saw the picture of the Parthenon, which was in my geography book at school, I recalled my grandmother's story of climbing its hill by night with the officers and some of the sailors to see its great, pale columns by moonlight. And I remember, too, that when we studied in Sunday School the Book of Revelations, my grandmother enlivened the story of St. John's vision on the island of Patmos by describing to us that rocky island with its white monastery on the heights as she herself had seen it upon her voyagings with my grandfather.

My father was a lover of the Greek language, and I began its study at thirteen in our old Maine Academy. I have always been grateful that in the late years of the past century and even in the first decade of our own the study of Greek was not only encouraged by many teachers and parents but held by the wisest of them to be a necessary part of one's preparation for college. Long before I began to tread its difficult but lovely ways, I had known its sound, for my father used to recite lines of the "Iliad" as he came downstairs for breakfast.

I cannot begin to say what the study of Greek meant to me in my adolescence. I was blessed with a teacher who had the genious of so relating the past to the present, the old to the new, that our own familiar portion of the Maine coast with its sea and islands actually became for the time Argos and Phrygia, Ithaca and Miletos. We so lived in those days the heroic age of Homer that his heroes and wise men walked on our small bit of earth and that something of their courage

and wisdom slipped into our own sense of values and remained there against these latter times when heroism and wisdom have become the sole necessities of life.

When I was in college, the immortal gods granted me another such teacher. For two years I read Greek with him, more Homer, the tragedies, Thucydides. We used to climb two flights of stairs at three o'clock each afternoon to reach a small tower room, lined with the frieze of Parthenon. Although the class was supposed to consume but an hour, we never came down until five o'clock; and there were many winter afternoons when in Homer's words "the sun had sunk and all the days were darkened" before we woke up to the knowledge that we were in Maine in the year 1905 and that a Maine supper awaited us.

In these recent weeks when the valour of the Greeks has put new strength into us all, I have remembered the hours when we read from Thucydides the speech of Pericles to the men and women of Athens in 431 B.C., following the first battle of the Peloponnesian war.

Nay rather you must daily fix your gaze upon the power of Athens and become lovers of her, and when the vision of her greatness has inspired you, reflect that all this has been acquired by men of courage who knew their duty and in the hour of conflict were moved by a high sense of honour, who were resolved that their country should not find herself deserted by their valour, but freely sacrificed to her fairest offering it was in their power to give. For they gave their lives for the common weal, and in so doing won for themselves the praise that grows not old and the most distinguished of all sepulchres—not that in which they lie buried, but that in which their glory survives in everlasting remembrance.

Today these words still ring clear and true, reminding us that the glory of an ancient heritage cannot die.

For nearly thirty years after those days of my girlhood I longed to see Greece; yet I have never been sorry that it was not until the spring of 1935 that I myself landed at Pireaus. I shall never forget that week in Greece: the hill of Argos, the ancient gate of Mycenae, Nauplia and Corinth, Marathon and Delphi, the hours about the Parthenon in the sun, the red anemones growing among the ancient stones of Epidaurus, a bright day among the white white ruins at Sunium when I almost expected to see the shining spear of Athena glittering on the Acropolis like the returning sailors of twenty centuries and more ago.

Some day I shall go again to see these things, now endowed with new meaning because of the present as well as of the past, because of the valour and heroism of those who today defend them. The memory of them in these past months has become more vivid, more heightened, more filled with gratitude that they have been mine from the beginning of my life even before I saw them with my eyes.

Those of us who know our Horace remember his words in the second book of the "Epistles": "Greece, captive, made her savage victor captive, and by her arts conquered Italy." The art and literature of Greece have conquered the world for two thousand years in their conquest and nurture of human minds; and now her ancient love of freedom in its stirring rebirth has taken captive the admiration and confidence of us all.

In the struggle for that freedom, not for herself alone but for free men and women everywhere, her soldiers and her civilians echo the words of Socrates: "I am a citizen, not of Athens alone, nor of Greece, but of the whole world."

THE PRAYERS OF A MOTHER

"I cannot express the affection of a mother bare to me when I was ill of fever, and with how much more vehement anguish she was then in labour of me than when she bare me in the flesh. I see not how she could have been healed had such a death of mine pierced through the bowels of her love. And where would have been those her prayers, so fervent and so frequent, without cessation? Nowhere, unless with God. But would He, God of Mercies, despise the contrite and humble heart of that chaste and sober widow, so frequent in almsdeeds, so full of duty and service to His saints, no day intermitting the oblation at His altar, morning and evening, without any intermission, coming to His Church, not for empty fables and old wives' gossip, but that she might hear Him in His discourses, and He her in her prayers? Could He despise and reject from His aid the tears wherewith she begged of Him not gold or silver, nor any changeful or fleeting good, but the salvation of her son's soul? Never! Therefore He did restore me then of that sickness, and saved the son of His handmaid."

—Saint Augustine

SOCIAL SIGNIFICANCE OF GREEK RELIGIOUS CUSTOMS

By ROSAMONDE RAMSAY BOYD

(From her book: *The Social Adjustment of the Greeks*)

Beginning with birth and christening the church featured prominently in every significant experience of life. Greek Christians made much of a Christian name and gave each child, male and female, the name of a saint or in some cases the name of a great philosopher, Greek hero, or heroine, who also believed in a better way of life. This name had meaning. In bearing it one was motivated to live up to its standards. The thought that this same name had been the heritage of Christians throughout the ages, in apostolic line, so to speak, was an even greater inspiration than the pride which clusters around the heritage of possessing the name of parent, grand-parent, or of some great personage of more recent date. Besides, his own Christian name, the child, irrespective of sex, bore his father's Christian name as his middle name. Each year the Church observed special days such as the day of St. George, St. Nicholas, St. Peter, St. Mary, and the like. A religious service commemorated each of these name days. After attending services all the communicants bearing the saint's name would return home and during the course of the afternoon and evening would entertain relatives and friends with an open-house or drop-in. Those bearing a name other than a saint's name observed their christening day or their birthday in similar fashion. An annual observance of one's name by Church and society, shared by all others bearing the same name, was very impressive. It made one a member of a goodly company, a spiritual society. The demands of this society were that the individual should not deviate from the religious usages and beliefs of the saints and their successors.

At the christening the god-father would assume vows to assist the parents in providing Christian training for the child and to stand in lieu of parents in case of the death of one or both. In the instance of the first-born, the best man of the marriage became the god-father. Thus, the wedding itself took on a spiritual and social significance in anticipation of reproduction and childcare.

Communion was a sacrament for young and old. It was not merely a brief service of symbolism for the entire congregation. It was an individual and group expression of religious devotion and dedication, participated in by those who, during the preceding days , had fasted, prayed, and prepared themselves in the home for the communion service in the church. This was another example of the spiritual cooperation between the church and the home.

The practice of infant communion was impressive. The mother or father would light a candle for the baby and carry the child in their arms before the priest at a special time provided for the communion of children. The older children were all prepared for communion and were conscious of its meaning. The parents of the infant, however, made preparation for him. The service tended to inspire them in their role as parents. It established religious and social requirements of them as religious teachers and spiritual guides.

Marriage was another sacrament which had social as well as spiritual significance, in fact, the Greeks, ritualistic, as they were, also displayed a functional trait in their religion and its ceremonials. They believed in applying religion to all their social relationships. The betrothel was symbolized and entered into as a part of the marriage ceremony. Both betrothel and marriage were performed in the name of the Holy Trinity with appropriate symbolism. The communicants of the church witnessed and sealed the marriage. By their presence as a society they approved and demanded permanence and stability. The Greek ceremony was very beautiful and very solemn. In duration it exceeded marriages of many other religious faiths. Its symbolism could not be easily forgotten, not even by a casual observer, unable to understand the Greek language in which the service was performed.

Marriage was further stabilized upon a permanent basis by the fact that the best man became an earnest or promise of group perpetuation, both physically and socially. He became a reminder that generation was to succeed generation and that custom and tradition were producers of social unity and continuity. He was expected to name the first-born at the christening, and as god-father, to assist in the spiritual upbringing of the child.

The Greek church does not condone divorce but permits it "only when the church finds that it is impossible for a couple to live peaceably together, also in case of infidelity." In Spartanburg there were no examples of homes broken by divorce. One separation was reported, but there was a strong possibility of reconciliation as children were involved.

Religion and the Church were so important that in the four instances of Greeks married to non-Greeks in Spartanburg the unorthodox mate joined the Greek church to enable the children to have the proper christening and to have the advantage of religious instruction and training under the auspices of the Greek Orthodox faith. This seemed to be a necessary prerequisite to complete acceptance and approval of non-Greek adult and child by Greek society as well as by the church.

YOUTH FOR CHRIST

By E. A. PAPASTEPHANOU
Deacon

It never should be forgotten that the greatest setback which the Orthodox Church has suffered is the four-hundred year oppression under Turkish domination. The Moslem enslavement of our Holy Church has thwarted the witness of her message for four centuries and wounded her to such an extent that She has not yet fully recovered. Though over a hundred years have passed since her emancipation from the Infidel, the Orthodox Church has yet to regain the spiritual splendor and glory that was hers in the more ancient period of her life. Her life had remained crippled even after her liberation because of harmful influence of Western ideas . Political circumstances hindered her progress. The continuous wars in the Balkans have prevented her spiritual recovery.

We are not sufficiently aware of the significant fact that the Orthodox Church in America is the only section of our Church that can entertain some hope of an internal, lasting renaissance. She enjoys freedom from political interference and abundant opportunities that favor her development and growth. Spiritual laxity and indifference among clergy and laity now can only keep our Church from evolving into a vigorous, flourishing Church fulfilling her mission of salvation to the full extent of her latent possibilities.

Our young people in particular should be alive to the excellent opportunities open to the Church. Our American-born generation would do well to be conscious of the immense potentialities that Orthodoxy has in this country. They should avail themselves of the rich treasures of sanctification and redemption that our Blessed Lord has deposited in His Holy Church. The time has come when they must begin to take the initiative in the spiritual life of the Church and begin witnessing for Christ and His Church. Our Priest alone cannot secure our salvation. He needs our co-operation.

It is true that we have put the emphasis on secondary matters in the Church. Too often do we regard true Church loyalty by how much we work for the next Church ball or how many tickets we have sold for the next Church raffle. Have we not overlooked the true mission of the Church? Do we not need fellowships that will serve as a means of helping our youth deepen their spiritual life and understand more fully their singular privileges and grave obligations as Orthodox Christians? To be sure, now as never before Christ needs vigilant and zealous young people in His Church who are willing to "have a good time" serving the glory of His Name and laboring for the enhancement of His Kingdom on earth.

FESTIVAL OF 1900th ANNIVERSARY OF ST. PAUL'S MISSION TO GREECE

One of the first major events of the Greek homecoming year will be the festival commemorating the 1900th anniversary of the arrival of St. Paul to Greece.

Under the aegis of the Greek Government and the Church, this festival will take place from Friday, June 15th to Saturday, June 30th.

This year the festival will be highlighted by a pilgrimage to the historic sites where St. Paul first preached Christianity on European soil.

The office of Athens University's Dr. Hamilear Alvizatos, chairman of the Program Committee, has announced the following itinerary which will guide the pilgrims in the footsteps of the Apostle Paul.

Setting out of Athens, the pilgrims will journey by steamer to Cavalla and the Holy Mountain with its numerous historic monasteries. They will then travel to Salonica by way of Philippi and Berea. At Salonica they will attend a Solemn Liturgy at the Byzantine Church of St. Demetrios, the patron saint of the city. From this point the pilgrims will sail to Crete where they will have an opportunity to visit significant landmarks of Christian and pre-Christian eras.

On the way back to the mainland, the travellers will make a stop at the island of Rhodes before proceeding to Corinth. From Corinth they will go to Athens by car.

Thereafter the pilgrims will remain in Athens where they will visit the Acropolis, the Areopagus, the Stadium, and the monasteries at Daphni and Penteli. On June 29th, the nameday of the Apostle Paul, a high mass will be held in the Cathedral of Athens, and on the following day, June 30th, the Archbishop of Athens, the Holy Synod, and the Festival Committee will hold a farewell reception — thus bringing the festival to a close.

ΤΑΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΙΣ ΑΡΜΟΝΙΚΗΝ ΜΟΡΦΗΝ
(Ἀθῆναι—1951)
Τιμὴ δραχμαὶ 20,000. Γράψατε Ἐνορίαν, Χαριλ. Τρικούπη 7, Ἀθῆναι—Greece.

ΡΑΣΑ
ΙΕΡΑ ΑΜΦΙΑ
ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

Ὑλικὰ Ἐκλεκτὰ
Ἐργασία Ἠγυημένη
Τιμαὶ Συγκαταβατικαὶ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Rev. Christos Papachristou
3 Willow Place
Mount Vernon, N. N.
Tel. MOunt Vernon 7-5362

ΜΑΝΟΥΛΑ

Δική μου, ξέχωρη ἀπὸ σᾶς, ζωὴ δὲν ἔχω
ξοπίσω σας, μὲ τὴ δική σας πάντα συλλογή,
σὰν ἤσκιος σας, παιδιά μου, τρέχω.

Μ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

~ ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ ~

—Ἡ Κοινότης Μάνσφιλντ, Ὀχαΐο ἐξησφάλισεν οἰκόπεδον διὰ νὰ κτίσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἰδιόκτητον Ἱ. Ναὸν μὲ αἴθουσαν κοινοτικὴν καὶ οἴκημα τοῦ ἱερέως ἀργότερον.

—Ὡσαύτως, ἡ Κοινότης Πενσακόλα ἀπεπεράτωσε τὴν κοινοτικήν της αἴθουσαν μὲ μίαν σχολικὴν αἴθουσαν, πρόκειται δὲ ὅσον οὔπω νὰ κτίσῃ καὶ ἰδιόκτητον νέον Ναόν.

—Ἡ Κοινότης Χάρτφορντ, Κονν., προέβη κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα εἰς τὴν ἀγορὰν μεγάλου οἰκοπέδου διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀνέγερσιν νέων Κοινοτικῶν κτιρίων, χάριν τῆς ὁλοὲν πληθυνομένης αὐτόθι Νέας μας Γενεᾶς.

—Ὁ κ. Γ. Χάλλας ἐδώρησε εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Μοντρεάλης καλοκαιρινὸν οἴκημα διὰ νὰ χρησιμοποιῆται τοῦτο ὑπ' αὐτῆς δι' εὐαγεῖς κοινοτικοὺς σκοπούς.

—Κατ' ἀπόφασιν Γενικῆς Συνελεύσεως, ἡ Κοινότης Τορόντο, Καναδᾶ, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀνεγείρῃ νέον Ἱ. Ναὸν καὶ Κοινοτικὴν αἴθουσαν ἀξίας $200,000, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

—Αἰτήσει τῆς Κοινότητος Μάσιλον, Ὀχάϊο, ἐχειροτονήθη διάκονος μὲν τὴν 25ην Ἰανουαρίου ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, Πρεσβύτερος δὲ τὴν 28ην Ἰανουαρίου, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐν Τζέρζυ Σίτυ, ὁ Χριστόφορος Κοντολέων, τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς.

—Ὁ ἐν Χαϊάνις, Μασσ., Ἱ. Ναός μας, εὐσεβεῖ προτάσει καὶ δωρεᾷ τοῦ ὁμογενοῦς Γ. Δεδοπούλου, ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

—Ἀπέκτησεν ἀπὸ τοῦ μηνὸς τούτου εὐρύχωρον ἰδιόκτητον αἴθουσαν ἡ Κοινότης Τιμίου Σταυροῦ ἐν Μπέρμιγκαμ, Ἀλαμπάμας.

—Ἀπὸ τῆς 15ης Φεβρουαρίου, ἤρχισαν αἱ προπαρασκευαὶ διὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ τῶν συναφῶν κτιρίων τῆς μεγαλωνύμου Κοινότητος Ἁγίου Σπυρίδωνος Νέας Ὑόρκης.

—Τὴν 23ην καὶ 24ην Φεβρουαρίου συνεκλήθη Κατηχητικὸν Συνέδριον εἰς τὴν Κοινότητα Ρῆντιν, Πενσυλβάνια, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησαν οἱ Κατηχηταὶ καὶ Κατηχήτριαι, καθὼς καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων μας Λανκάστερ, Φιλαδελφείας καὶ Γουΐλμινγκτων. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

—Κατόπιν ἀποφάσεως καταλλήλου, ἡ Κοινότης Κλήβελαντ, Ὀχάϊο, προέβη εἰς τὴν ἀγορὰν μεγάλων κτιρίων, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς Ναόν της, ὡς Ἑλληνικὸν Σχολεῖον καὶ ὡς αἰθούσας συγκεντρώσεων.

—Ἡ παροικία Μαρκέτ, Μίτσιγκαν, ἐξασφαλίσασα οἰκόπεδον εὐρύχωρον, ἤρχισε τὰς προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ναΐσκον καὶ αἴθουσαν εἰς πρώτην δυνατὴν εὐκαιρίαν.

—Ἐξησφάλισε τελευταίως ὡραίαν αἴθουσαν καὶ ναΐσκον ἡ παροικία DURHAM, N. C., ἡ ὁποία καλεῖ ἅπαξ τοῦ μηνὸς τὸν πλησιόχωρον ἱερέα πρὸς θρησκευτικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὀλίγων χριστιανῶν της.

—Εἰς τὸν ἐρίτιμον κ. Στ. Στεφανίδην, Μέλος τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου καὶ Ταμίαν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀπενεμήθη τὴν 21ην Φεβρουαρίου ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὸ παράσημον τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Τάγματος Γεωργίου τοῦ Α΄.

—Ἡ Κοινότης Πουκῆψι, Ν. Υ., ἀπεφάσισεν ὅπως εἰς πρώτην δυνατὴν εὐκαιρίαν, εἰς τὸ ἐξοχικόν της κτῆμα, ἀνεγείρῃ περίπτερον διὰ νὰ γίνωνται αἱ θεριναὶ συγκεντρώσεις τῆς Νέας της Γενεᾶς.

—Ὑπὲρ τῶν ἐν Κορέᾳ πεσόντων στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν μας, ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὸ μὲν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μας τὴν 24ην Φεβρουαρίου ἐν τῷ Καθεδρικῷ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὑπὸ δὲ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων ἐν ταῖς οἰκείαις περιφερείαις των.

—Ἡ Κοινότης Ντάλλας, Τέξας, ἐντὸς ὀλίγου πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν νέον της εὐρύχωρον Ναὸν καὶ τὴν αἴθουσάν της.

—Ἐν Σικάγῳ τὴν 15ην Φεβρουαρίου, ἔλαβε χώραν σύσκεψις τῶν Ἱερέων καὶ Προέδρων τῆς περιφερείας Σικάγου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου, σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τοῦ Δεκαδολλαρίου.

—Οἱ ἐν NEWPORT, N. H., ὀλίγοι ὁμογενεῖς προέβησαν εἰς σκέψεις καὶ προσπαθείας ὅπως ἀποκτήσουν ἰδιόκτητον ναΐσκον διὰ νὰ τελοῦν τὰς θρησκευτικάς των ὑποχρεώσεις ὁσάκις καλεῖται ἱερεὺς ἐκ πλησιοχώρου κοινότητος.

—Ἡ Κοινότης Πηόρια, Ἰλλινόϊ, ὑποδεχθεῖσα πρό τινος τὸν Ἀρχιδιάκονον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Νεόφυτον Σπυρογιαννάκην, ἤκουσεν αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν μετὰ τὸν σχετικὸν ἑσπερινόν.

—Ἡ Κοινότης Κολόμπους, Ὀχάϊο, ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων θ' ἀρχίσῃ χρησιμεύουσα τὸ ἀνοικοδομούμενον κοινοτικόν της κέντρον διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου προέβη εἰς γενικὸν ἔρανον μεταξὺ τῶν μελῶν της.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 16ης Σελίδος)

καταστατικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ διοργάνωσις τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ τῆς Νεολαίας. Τὴν ἑπομένην, 28ην Φεβρουαρίου ἔδωσε διάλεξιν Ἀγγλιστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ πρὸς τὰ Μέλη τῆς Κοινότητος καὶ ἀπεχαιρέτησε αὐτὰ κατευθυνόμενος εἰς ALBUQUERQUE, N. M.

Τὸ μόνον πλῆρες καὶ τέλειον βιβλίον Ἑλληνικῆς Μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν.

Greek Cookery

In English

By NICHOLAS TSELEMENTES

300 Recipes
240 pages — $3.00.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers
293 Seventh Ave., New York

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν

ΤΑ 12 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ καὶ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.—Ὁλόκληρος ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης, Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου, καὶ ἡ Ἀνάστασις. Σελίδες 132, χαρτόδετον. 50c

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ καὶ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ.—Ἱ. Ἀκολουθίαι, Εὐαγγέλια, Ἀπόστολοι καὶ Ἑορταὶ ὅλου τοῦ ἔτους. Πασχάλια ἕως τὸ 1987. Ἔκδοσις Ἀθηνῶν, κομψῶς δεδεμένη, σελίδες 796, $3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 520 ..... $5.00

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.—Περιέχει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν ὅλου τοῦ ἔτους καὶ αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Κυριακοδρόμιον. Νέα ἔκδοσις Ἀθηνῶν, σελ. 780, πανόδετος $3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 780, χρυσόδετος $5.00

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγκεκριμένον ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κείμενον. Τὰ 4 Εὐαγγέλια, Πράξεις Ἀποστόλων, Ἐπιστολαὶ Παύλου καὶ Καθολικαί, Ἀποκάλυψις, καὶ πίναξ περικοπῶν ἀναγινωσκομένων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτάς. Πολυτελὴς Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 620, χρυσόδετος ..... $5.50.

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικήν

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Ἐκδόσεως Λονδίνου, μὲ μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα, Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικὰ εἰς ἀντιστοίχους σελίδας. Ὅλα σχήματος τσέπης, χρυσόδετα.

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom. Ἐπίσης ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Περικοπαὶ Ὀκτωήχου, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου καὶ Μηναίου. $3.00

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ἤτοι, Ἀραβῶνος καὶ Στεφανώματος. The Sacrament of Holy Matrimony ... $2.00

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ. The Sacrament of Holy Baptism. $2.00

ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟΝ. The Sacrament of Holy Unction. $2.00

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ. The Divine Liturgy of the Presanctified. $3.00

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ καὶ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. The Acathist Hymn and the Little Compline. $2.00

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ καὶ ΥΨΩΣΙΣ. Epiphany, Pentecost, Exaltation of the Cross. $2.00

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΒΡΗ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, μὲ Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. $2.50.

ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρόχειρον Λεξικόν. Ἔκδοσις 1948. Χρυσόδετον μὲ εὑρετήρια, $3.50. Μὲ δέρμα καὶ εὑρετ. $4.00.

GREEK MADE EASY

Ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν κατ' οἶκον ἢ ἐν Σχολείῳ. Νέα ἔκδοσις 1946. Τιμὴ $2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἡ ἀρίστη Μέθοδος Ἄνευ Διδασκάλου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τελεία, γλῶσσα ὁμιλουμένη. 5η ἔκδοσις 1950 $3.00

GREEK COOKERY

By N. Tselementes

(In English)

Ἡ Ἑλλ. μαγειρικὴ ἁπλοποιημένη. Τὸ μόνον πλῆρες καὶ τέλειον βιβλίον. 240pp., 300 recipes, $3.00.

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ, Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α'. Τὸ πλουσιώτατον καὶ μεθοδικώτατον. Μὲ 64 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς Ἀμερικῆς, Κωνσταντοπούλου, Μέρος Β'. Τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωστικὸν Α' ἢ Β' τάξεως, μὲ 42 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Β' ἢ Γ' Τάξεως «ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ», Ε. Κωνσταντοπούλου. Ὕφος τερπνόν, γλῶσσα δημοτική. Μὲ 35 ἐξόχους πρωτοτύπους εἰκόνας. Πανόδετον $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ», Κωνσταντοπούλου. Ἔκδοσις 1949, εἰς ἐκλεκτὴν δημοτικήν, μὲ λεξιλόγια, ποιήματα καὶ 70 ὡραιοτάτας εἰκόνας. Τιμᾶται $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Γ', 1945. Μὲ 100 ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις 1949. Μὲ πολλὰς εἰκόνας. $1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Πολυζωΐδου. Μικραὶ παιδικαὶ ἱστορίαι, παρμέναι ἀπὸ τὴν ζωήν. Ὕφος ἁπλοῦν. Σελ. 160. $1.50.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Νέα ἔκδοσις μὲ 26 μεγάλας εἰκόνας, προσευχάς, κλπ. $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ τῆς ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Μὲ διδάγματα, προσευχὰς καὶ πολλὰς ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Β', μὲ πολλὰς εἰκόνας..... $1.00

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Δημητριάδου. Ἐκδοθεῖσα χάριν τῶν ἐδῶ Ἑλλην. σχολείων. $1.00

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἡ διδασκαλία τῆς πίστεώς μας εἰς 100 εὐκόλα μαθήματα. $1.00

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. A Sunday School Primer. By Bishop G. Polyzoides. $1.00

ΟΡΘΟΔΟΞ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Πολυζωΐδου. Ἐξηγεῖ μὲ εἰκόνας ὅσα τελοῦνται εἰς τοὺς ναούς μας. $1.00

Ἀποστέλλονται πανταχοῦ προπληρωμένα. C.O.D. (ἐν Ἡν. Πολ.) 35c ἐπὶ πλέον.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers 293 SEVENTH AVENUE NEW YORK 1, N. Y.